

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Încheierea nr. 919

DOSAR NR. 4303/1/2015

Ședința din camera de consiliu din 27/28 noiembrie 2015

Completul compus din:

Mariana Ghena - Judecător de drepturi și libertăți

Magistrat asistent – Corina Vilcea

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a fost reprezentat de **procuror Cameluș Păduraru**.

Pe rol se află cauza penală având ca obiect propunerea de luare a măsurii arestării preventive a inculpaților **Alexandru Lăcrămioara, Constantinovici Rodica, Diacomatu Sergiu Ionuț, Negurici Sergiu, Rotaru Mihai, Dumitrean Crinuța Nicoleta și Marko Attila Gabor (în lipsă)**, formulată de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție în dosarul nr. 660/P/2014.

La apelul nominal făcut în ședință de cameră de consiliu au răspuns inculpații:

- **Diacomatu Sergiu Ionuț**, aflat în stare de reținere, asistat de apărătorul ales, avocat Georgescu George Andrei, în baza împuternicirii avocațiale seria B nr. 2398813/2015;

- **Constantinovici Rodica**, asistată de apărători aleși, avocați Buneci Petre și Carmen Popa, în baza împuternicirilor avocațiale seria B nr. 2614483/2015, respectiv seria B nr. 1931373/2015;

- **Alexandru Lăcrămioara**, asistată de apărători aleși, avocați Cernătescu Lidia și Agache Carmen, în baza împuternicirii avocațiale seria B nr. 1623620/2015;

- **Rotaru Mihai**, aflat în stare de reținere, asistat de apărători aleși, avocați Ploeanu Florin și Stoia Iulian, în baza împuternicirilor avocațiale seria CJ nr. 766062/2015, respectiv CJ nr. 766063/2015;

- **Negurici Sergiu**, aflat în stare de reținere, asistat de apărători aleși, avocați Ghioca Gheorghe, Popescu Traian și Negurici Florica, în baza

împuternicirilor avocațiale seria B nr. 2699757/2015, respectiv seria IATRAV nr. 0041304/2015;

De asemenea, au lipsit inculpații:

- **Dumitrean Crinuța Nicoleta**, nereprezentată;
- **Marko Attila Gabor**, nereprezentat;

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de magistratul asistent, care învederează faptul că a fost emisă adresă către Baroul București pentru desemnarea unor apărători din oficiu, însă aceștia fiind contactați au învederat că nu au primit delegațiile de asistență judiciară obligatorie, motiv pentru care nu s-au prezentat, până la acest moment, după care:

Se învederează, de către grefierul de ședință, faptul că s-a luat legătura telefonic cu apărătorul ales al inculpatei Dumitrean Crinuța Nicoleta, avocat Hurchi Daniela, care a comunicat faptul că se va prezenta la instanță, însă în aproximativ 40 de minute. De asemenea, se învederează de către escorta poliției faptul că inculpata Dumitrean Crinuța Nicoleta va fi prezentată în fața instanței, aceasta aflându-se internată la Spitalul Polizu.

La interpelarea Judecătorului de drepturi și libertăți, reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, arată că nu are de formulat cereri la acest moment.

Apărătorul ales al inculpatului Diacomatu Sergiu Ionuț, avocat Georgescu George Andrei, având cuvântul, solicită acordarea unui perioade de timp pentru a studia dosarul cauzei. De asemenea, solicită să i se pună la dispoziție pentru studiere referatul înaintat de către parchet, arătând că nu a intrat în posesia acestuia.

La interpelarea Judecătorului de drepturi și libertăți, cu privire la temeiul în baza căruia se poate pune la dispoziție o copie de referatul cu propunerea de luare a măsurii arestării preventive și de către cine să se pună la dispoziție, **apărătorul ales al inculpatului Diacomatu Sergiu Ionuț**, avocat Georgescu George Andrei, arată că acesta ar trebui pus la dispoziție de către Înalta Curte sau să i se pună la dispoziție dosarul spre studiu. De asemenea, solicită permisiunea de a lua legătura cu inculpatul pentru a putea pregăti apărarea.

Judecătorul de drepturi și libertăți arată că nu există vreun temei legal pentru a fi pus la dispoziția apărării o copie de pe referatul cu propunerea de luare a măsurii arestării preventive, ci doar dosarul pentru studiere.

Apărătorul ales al inculpatei Constantinovici Rodica, avocat Buneci Petre, având cuvântul, solicită, de asemenea, acordarea unui perioade de timp pentru a studia dosarul cauzei.

Apărătorul ales al inculpatei Alexandru Lăcrămioara, avocat Cernătescu Lidia, având cuvântul, solicită acordarea unui perioade de timp pentru a studia dosarul cauzei. De asemenea, arată că are de formulat o probă cu înscrisuri.

Apărătorul ales al inculpatului Rotaru Mihai, avocat Ploeanu Florin, având cuvântul, formulează aceeași cerere pentru înlesnirea pregătirii apărării, arătând, totodată, că o oră ar fi suficient. De asemenea, solicită încuviințarea probei cu înscrisuri, în dovedirea adresei la care locuiește efectiv în situația în care instanța va lua în calcul luarea măsurii arestului la domiciliu.

Apărătorul ales al inculpatului Negurici Sergiu, avocat Popescu Traian, având cuvântul, solicită acordarea unui termen rezonabil pentru studierea referatului cu propunere de arestare, apreciind că 2-3 ore ar fi suficiente. De asemenea, arată că va formula și o cerere de probatoriu, respectiv înscrisuri medicale.

Se prezintă și apărătorul din oficiu al inculpatei Dumitrean Crinuța Nicoleta, avocat Mihalcea Adina, care solicită acordarea înlesnirii pregătirii apărării. De asemenea, solicită și pentru inculpatul Marko Attila Gabor acordarea unui răgaz pentru pregătirea apărării.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită încuviințarea acestor cereri, considerându-le întemeiate. În acest sens solicită acordarea unui termen rezonabil pentru a lua cunoștință de lucrările dosarului, dar în același timp să se aibă în vedere că prezenta cauză se judecă cu celeritate.

Inculpații, fiind întrebați de către Judecătorul de drepturi și libertăți, arată că nu au alte cereri de formulat.

Judecătorul de drepturi și libertăți, având în vedere cererile formulate de apărătorii inculpaților, apreciază că sunt întemeiate, sens în care va fixa ora 17:30 pentru soluționarea prezentei cauze.

La apelul nominal făcut în ședință de cameră de consiliu, la ora 17:30, au răspuns inculpații:

- **Diacomatu Sergiu Ionuț**, asistat de apărătorul ales, avocat Georgescu George Andrei, în baza împuternicirii avocațiale seria B nr. 2398813/2015, precum și de apărătorul din oficiu, avocat Mihalcea Adina, în baza delegației pentru asistență judiciară obligatorie nr. 0023718/2015;

- **Constantinovic Rodica**, asistată de apărători aleși, avocați Buneci Petre și Carmen Popa, în baza împuternicirilor avocațiale seria B nr. 2614483/2015, respectiv seria B nr. 1931373/2015, precum și de apărătorul din oficiu, avocat Mihalcea Alexandru, în baza delegației pentru asistență judiciară obligatorie nr. 0023719/2015;

- **Alexandru Lăcrămioara**, asistată de apărători aleși, avocați Cernătescu Lidia și Agache Carmen, în baza împuternicirii avocațiale seria B nr. 1623620/2015, precum și de apărătorul din oficiu, avocat Mihalcea Adina, în baza delegației pentru asistență judiciară obligatorie nr. 0023718/2015;

- **Rotaru Mihai**, aflat în stare de reținere, asistat de apărători aleși, avocați Ploeanu Florin, Stoia Iulian și Șurghie Florian, în baza împuternicirilor avocațiale seria CJ nr. 766062/2015, CJ nr. 766063/2015, respectiv seria B nr. 2668438/2015, precum și de apărătorul din oficiu, avocat Cibanu Elena Elisa, în baza delegației pentru asistență judiciară obligatorie nr. 0023717/2015;

- **Negurici Sergiu**, asistat de apărători aleși, avocați Ghioca Gheorghe, Popescu Traian și Negurici Florica, în baza împuternicirilor avocațiale seria B nr. 2699757/2015, respectiv seria IATRAV nr. 0041304/2015, precum și de apărătorul din oficiu, avocat Cibanu Elena Elisa, în baza delegației pentru asistență judiciară obligatorie nr. 0023717/2015;

- **Dumitrean Crinunța Nicoleta**, aflată în stare de reținere, asistată de apărătorul ales, avocat Cernătescu Lidia în substituirea avocat Hurchi Daniela, în baza împuternicirii avocațiale seria B nr. 2071170/2015 și a delegației nr. 1/2015, precum și de apărătorul din oficiu, avocat Mihalcea Adina, în baza delegației pentru asistență judiciară obligatorie nr. 0023718/2015;

De asemenea, a lipsit inculpatul:

- **Marko Attila Gabor**, reprezentat de apărătorul din oficiu, avocat Mihalcea Alexandru, în baza delegației pentru asistență judiciară obligatorie nr. 0023719/2015 ;

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de magistratul asistent, referitor la procedura de citare cu inculpatul Mako Attila Gabor, învederează faptul că acesta a fost citat prin afișare la sediul instanței, dar și cu mandat de aducere cu executare efectivă. În acest sens, referă faptul că a sosit procesul-verbal de la poliția din localitatea Sf. Gheorghe din care rezultă că a fost afișată înștiințarea emisă de Înalta Curte, însă nu s-a putut lua legătura cu nicio persoană la adresa indicată în citație, întrucât nu a răspuns nimeni. Față de acest aspect, învederează faptul că s-a luat legătura cu agentul de poliție pentru a comunica dacă s-a găsit vreun martor sau vecin în prezența căruia să fie afișată înștiințarea și care să relateze despre situația locativă a inculpatului, după care:

Apărătorul ales al inculpatului Negurici Sergiu, avocat Popescu Traian, având cuvântul, arată că acesta se simte foarte rău, având glicemia și tensiunea ridicate.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, arată că nu are de formulat cereri prealabile.

Apărătorul ales al inculpatului Diacomatu Sergiu Ionuț, avocat Georgescu George Andrei, având cuvântul, solicită încuviințarea probei cu înscrisuri în circumstanțiere, respectiv copie de pe certificatul de naștere al copilului minor și diplomă de licență.

Apărătorul ales al inculpatei Constantinovici Rodica, avocat Buneci Petre, având cuvântul, arată că față de dispozițiile art. 40 Cod procedură penală Înalta Curte de Casație și Justiție nu este competentă să soluționeze prezenta cauză. În acest sens, invocă excepția de necompetență a judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție având în vedere doar calitatea persoanei.

Apărătorul ales al inculpatei Alexandru Lăcrămioara, avocat Cernătescu Lidia, având cuvântul, solicită încuviințarea probei cu înscrisuri reprezentând o hartă a terenului despre care se face vorbire în referat; trei cereri

pe care le-a făcut pe parcursul derulării activității în comisie, din care rezultă că a depus mai multe cereri pentru retragerea din comisie și faptul că activitatea se desfășura fără rost, întrucât aprobau activitatea altor persoane care întocmeau documentele. De asemenea, solicită încuviințarea probei cu înscrisuri, constând într-un extras al ordinii de zi a ședinței din 17.06.2010, din care rezultă că sub semnătura celor de la ANRP, începând cu evaluatorul autorizat la ANRP, directorul și șeful de serviciu, se arată că s-au respectat standardele de evaluare internaționale, precum și practică judiciară.

Apărătorul ales al inculpatului Rotaru Mihai, avocat Ploeanu Florin, având cuvântul, solicită încuviințarea probei cu înscrisuri, respectiv un proces-verbal de recepție al unei lucrări finalizate, în dovedirea adresei la care locuiește efectiv, respectiv str. Laguna Albastră nr. 83 din Corbeanca, în situația în care instanța va lua în calcul luarea măsurii arestului la domiciliu.

Apărătorul ales al inculpatului Negurici Sergiu, avocat Popescu Traian, având cuvântul, solicită încuviințarea probei cu înscrisuri medicale privind starea de sănătate a inculpatului.

Apărătorul ales al inculpatei Dumitrean Crinuța Nicoleta, avocat Cernătescu Lidia, având cuvântul, solicită încuviințarea probei cu înscrisuri constând într-un act medical care atestă starea de sănătate a acesteia, faptul că este însărcinată și faptul că suferă de anumite afecțiuni.

Apărătorul din oficiu al inculpatului Marko Attila Gabor, avocat Mihalcea Alexandru, având cuvântul, arată că nu are de formulat cereri.

Judecătorul de drepturi și libertăți constată legală îndeplinită procedură de citare cu toate părțile, iar în ceea ce-l privește pe inculpatul Marko Attila Gabor apreciază incidente dispozițiile art. 225 alin. 4 Cod procedură penală. Totodată, pune în discuție excepția competenței materiale a judecătorului de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți formulată de apărătorul ales al inculpatei Constantinovici Rodica.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea excepției invocate prin raportare la dispozițiile art. 40 Cod procedură penală. Solicită să se observe că la stabilirea competenței trebuie avut în vedere persoanele împotriva cărora s-a început urmărirea penală și nu numai persoanele pentru care se solicită arestarea preventivă. Astfel, susține că s-a început urmărirea penală și față de doi parlamentari, însă nu se putea face o solicitare de arestare preventivă întrucât este nevoie de avizul Parlamentului României.

Prin urmare, având în vedere că se fac cercetări față de doi parlamentari, apreciază că Înalta Curte de Casație și Justiție este competentă să soluționeze prezenta cauză, chiar dacă aceștia nu se află printre cei față de care se solicită arestarea preventivă.

Apărătorul ales al inculpatului Diacomatu Sergiu Ionuț, avocat Georgescu George Andrei, având cuvântul, arată că dispozițiile incidente în speța de față sunt cele prevăzute de 224 alin. 2 Cod procedură penală,

proponerea de arestare preventivă este formulată de către procuror la judecătorul de drepturi și libertăți de al instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, iar în cauză sunt cercetate persoane care au calitatea de deputat, astfel că Înalta Curte este competentă să soluționeze prezenta cauză.

Apărătorul ales al inculpatei Constantinovici Rodica, avocat Buneci Petre, având cuvântul, arată că potrivit art. 40 Cod procedură penală nu rezultă că în situația în care ar fi începută urmărirea penală față de alte persoane care ar avea calitatea ce ar impune să fie judecați de Înalta Curte, s-ar și propune arestarea preventivă. Arată că în acest moment, atâta timp cât nu sunt astfel de persoane propuse la arestare preventivă care ar atrage competența Înaltei Curți, atunci nu s-ar impune ca cei prezenți să fie judecați de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Apărătorul ales al inculpatei Alexandru Lăcrămioara, avocat Cernătescu Lidia, având cuvântul, arată că Înalta Curte este competentă să soluționeze prezenta cauză, pentru aceleași argumente expuse de reprezentantul Ministerului Public.

Apărătorul ales al inculpatului Rotaru Mihai, avocat Ploeanu Florin, având cuvântul, arată că este de acord cu cele învederate de procuror, competența pentru soluționarea propunerii aparține judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, iar în această cauză sunt cercetați doi deputați. Desigur, arată că trebuie avut în vedere și ipoteza în care, pe parcursul urmăririi penale, Parlamentul nu va încuviința vreo măsură în legătură cu cei doi parlamentari, însă nu înscamnă că cei doi nu vor putea fi trimiși în judecată.

Apărătorul ales al inculpatului Negurici Sergiu, avocat Popescu Traian, arată că lasă la aprecierea instanței.

Apărătorul ales al inculpatului Rotaru Mihai, avocat Șurghie Florian, având cuvântul, arată că este vorba de un caz de conexitate consacrat de art. 43 lit. c Cod procedură penală, situație în care cauzele se reunesc, referitor la infracțiunile reținute în sarcina inculpaților de față și a celor față de cei a căror calitate atrage judecarea cauzei de către Înalta Curte de Casație și Justiție, competența de judecată a cauzelor reunite revine Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Apărătorul ales al inculpatei Dumitrescu Crinuța Nicoleta, având cuvântul, pune aceleași concluzii, în sensul că Înalta Curte este competentă să soluționeze prezenta cauză.

Apărătorul din oficiu al inculpatului Marko Attila Gabor, având cuvântul, pune aceleași concluzii, în sensul că Înalta Curte este competentă să soluționeze prezenta cauză.

Judecătorul de drepturi și libertăți, având în vedere excepția invocată și punctele de vedere exprimate de reprezentantul Ministerului Public și de ceilalți apărători ai inculpaților, față de dispozițiile art. 40 Cod procedură penală, precum și faptul că prin ordonanța din 25.11.2015 s-a dispus efectuarea în

continuare față de inculpații Dumitrean Crinuța Nicoleta, Diacomatu Sergiu Ionuț, Teodorescu Cătălin Florin, Baci Remus Virgil, Marko Attila Gabor, Alexandru Lăcrămioara, Negurici Sergiu, Olteanu Ioan și Rotaru Mihai, doi dintre aceștia având calitatea de deputați, calități care atrag judecarea cauzei în fond a Înaltei Curți de Casație și Justiție, apreciază că judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție este competent să soluționeze propunerea de luare a măsurii arestării preventive.

Apărătorul ales al inculpatei Dumitrean Crinuța Nicoleta, avocat Cernătescu Lidia, arată că aceasta nu se simte bine, sens în care solicită să fie luată cu prioritate având în vedere că este posibil să dureze soluționarea cauzei.

Judecătorul de drepturi și libertăți învederează faptul că ordonanța de reținere a inculpatei expiră la ora 20:30, iar după acest moment, dacă dorește, poate să părăsească sala de judecată. Totodată, acordă cuvântul asupra probelor formulate.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită admiterea probelor formulate de inculpați, așa cum au fost formulate.

Judecătorul de drepturi și libertăți, având în vedere cererile de probe formulate de către inculpați, încuviințează probele cu înscrisuri indicate și constată că proba este deja administrată, actele fiind depuse la dosar.

Judecătorul de drepturi și libertăți, în conformitate cu art. 225 alin. 8 Cod procedură penală, aduce la cunoștința inculpaților faptele de care sunt acuzați și dreptul de a nu face nicio declarație, atrăgându-li-se atenția că ceea ce declară poate fi folosit și împotriva lor.

Inculpata Dumitran Crinuța Nicoleta arată că nu se simte în stare să dea declarație față de starea de sănătate. Susține că în aceeași situație s-a aflat și la Direcția Națională Anticorupție, fiind luată de la spital. Totodată precizează faptul că nu este un refuz de a da declarație, ci doar că nu se simte în stare având în vedere starea de sănătate.

Judecătorul de drepturi și libertăți arată că la dosar există un act înaintat de către mediul curant al inculpatei Dumitran Crinuța Nicoleta, din care rezultă că acesta i-a permis să fie adusă la instanță și nu a invocat nici un aspect care să contureze vreun pericol în care s-ar fi aflat datorită stării de sănătate. Cu această ocazie i se prezintă inculpatei Dumitrean Crinuța Nicoleta înscrisul medical.

Inculpata Dumitrean Crinuța Nicoleta având în vedere starea de sănătate, precizează faptul că nu dorește să dea declarație în prezenta cauză.

Inculpatul Negurici Sergiu arată că dorește să dea declarație în prezenta cauză.

Judecătorul de drepturi și libertăți, în baza art. 225 alin. 7 Cod procedură penală, procedează la audierea inculpatului Negurici Sergiu, declarația acestuia fiind consemnată, semnată și atașată la dosarul cauzei.

În timpul audierii inculpatului Negurici Sergiu, inculpata Dumitrean Crinuța Nicoleta învederează faptul că se simte rău.

Apărătorul ales al inculpatei Dumitrean Crinuța Nicoleta, avocat Cernătescu Lidia, având cuvântul, solicită să i se permită acesteia să fie dusă la spital.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, arată că nu se opune acestei solicitări, având în vedere că dispozițiile art. 225 alin. 4 Cod procedură penală permit judecarea propunerii de arestare și în lipsa acesteia dacă starea de sănătate nu-i permite să fie prezentă.

Judecătorul de drepturi și libertăți, față de dispozițiile art. 225 alin. 4 Cod procedură penală, permite inculpatei Dumitrean Crinuța Nicoleta să fie dusă la spital, cauza urmând să fie soluționată în lipsa sa.

Inculpații Diacomatu Sergiu Ionuț, Constantinovic Rodica și Alexandru Lăcrimioară arată că doresc să dea declarații în prezenta cauză.

Judecătorul de drepturi și libertăți, în baza art. 225 alin. 7 Cod procedură penală, procedează la audierea inculpaților Diacomatu Sergiu Ionuț, Constantinovic Rodica și Alexandru Lăcrimioară, declarațiile acestora fiind consemnate, semnate și atașate la dosarul cauzei.

În timpul audierii inculpatului Diacomatu Sergiu Ionuț, apărătorul ales al inculpatului Negurici Sergiu învederează faptul că acesta se simte rău și dorește să părăsească sala de judecată.

Judecătorul de drepturi și libertăți, constatând că inculpatul Negurici Sergiu nu se mai află în stare de reținere, permite acestuia să părăsească sala de judecată.

În timpul audierii inculpatei Constantinovici Rodica, **Judecătorul de drepturi și libertăți** respinge întrebarea adresată de către apărătorul ales al acestei inculpate, respectiv „Art. 17 din Legea nr. 247/2005 vorbește despre aprobarea individuală a dosarelor și aprobarea pe listă. Cumva la această aprobare pe listă s-a referit atunci când a zis de aprobarea globală?”, întrucât se sugerează răspunsul la întrebare.

În timpul audierii inculpatei Alexandru Lăcrămioara, apărătorul ales al acesteia învederează că în timpul ședinței de judecată i-au parvenit niște înscrisuri. Astfel, solicită încuviințarea probei cu înscrisuri constând în mapa de ședință din 17.06.2010, inclusiv acele plângeri despre care s-a vorbit și care erau fie respinse, fie admise. Cu privire la relevanța lor arată că privește valorile foarte mari în raport de suprafețe. De asemenea, solicită încuviințarea probei cu înscrisuri constând într-o adeverință cu privire la sumele încasate de către inculpată în perioada în care a lucrat la ANRP.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, arată că nu se opune.

Judecătorul de drepturi și libertăți admite proba cu înscrisuri formulată de către apărătorul ales al inculpatei Alexandru Lăcrămioara.

Inculpatul Rotaru Mihai învederează că nu dorește să dea declarație la acest moment întrucât nu cunoaște toate actele dosarului. În acest sens, arată că se prevalează de dreptul la tăcere, nu în sensul refuzului de a da declarație.

La interpelarea Judecătorului de drepturi și libertăți, inculpatul Rotaru Mihai învederează că locuiește, în fapt, la adresa din comuna Corbeanca, sat Ostratu, str. Laguna Albastră, nr.100 (fost 83), ceilalți inculpați învederând că locuiesc la adresa indicată în cartea de identitate.

Judecătorul de drepturi și libertăți dispune suspendarea ședinței de judecată pentru 15 minute.

La reluarea cauzei, după suspendare, apărătorul ales al inculpatului Diacomatu Sergiu, avocat Georgescu George Andrei, arată că inculpatul nu locuiește la adresa din cartea de identitate, ci la adresa din str. Meditației nr. 5, ap. 7, sector 1 București.

Nemaifiind alte cereri de formulat și nici excepții de invocat, Judecătorul de drepturi și libertăți acordă cuvântul asupra propunerii de luare a măsurii arestării preventive a inculpaților Alexandru Lăcrămioara, Constantinovici Rodica, Diacomatu Sergiu Ionuț, Negurici Sergiu, Rotaru Mihai, Dumitrean Crinuța Nicoleta și Marko Attila Gabor (în lipsă), formulată de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție în dosarul nr. 660/P/2014.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, în baza art. 226 rap. lo art. 223 alin. 2 și 202 alin. 4 lit. e Cod procedură penală solicită arestarea preventivă a inculpaților Alexandru Lăcrămioara, Constantinovici Rodica, Diacomatu Sergiu Ionuț, Negurici Sergiu, Rotaru Mihai, Dumitrean Crinuța Nicoleta și a inculpatului Marko Attila Gabor, în lipsă, pe o durată de 30 de zile, începând de la data de 27.11.2015 și până la data de 26.12.2015, întrucât din probele administrate în cauză rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpații au săvârșit infracțiunile reținute în sarcina lor.

Susține că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 223 alin. 2 Cod procedură penală, măsura arestului preventiv fiind necesară în scopul bunei desfășurări a urmăririi penale și a prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni. De asemenea, arată că măsura arestării preventive este proporțională cu gravitatea deosebită a acuzațiilor aduse inculpaților și, totodată, necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

Referitor la îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 223 Cod procedură penală din care să rezulte suspiciunea rezonabilă solicită să se aibă în vedere următoarele mijloace de probă: raportul Curții de Conturi nr. 10 din 10.10.2013, raportul de control al Corpului de control al primului-ministru, declarațiile martorilor Munteanu Sorin, Dinescu Diana, Neațu Viorica, Stancu Angelica, Daia Ana-Maria, Petrescu Simona, declarațiile suspectilor, inculpaților și înscrisurile atașate dosarului.

Susține că din actele dosarului rezultă indicii rezonabile și probe că inculpații au săvârșit faptele reținute în sarcina lor. Astfel, în cursul anului 2001 numita Neațu Viorica a solicitat, în temeiul Legii nr. 10, Primăriei Pitești restituirea în natură a unui imobil situat în Pitești din str. Câmpineanu nr. 8, în

suprafață de aproximativ de 63.000 mp. Solicită să se rețină că timp de 8 ani, până în anul 2009, cererea nu a fost soluționată și abia la 02.02.2009 Primăria Pitești a emis decizia nr. 230, care a fost atacată de numita Neațu Viorica.

Tot din materialul probator, arată că în timp ce se judeca la Tribunalul Argeș, aceasta a fost contactată telefonic de către inculpatul Rotaru Mihai care i-a spus că dorește să cumpere imobilului, drepturile litigioase ale acestuia ce formau obiectul cauzei. Având în vedere că timp de 8 ani nu reușise să intre în posesia terenului și toate demersurile au fost fără succes, numita Neațu Viorica a acceptat să vândă drepturile litigioase, motiv pentru care în data de 27.11.2009 se încheie contractul de cesiune de drepturi prin care a cedat toate drepturile litigioase inculpatului Rotaru Mihai la preț de 750.000 euro.

Totodată inculpatul Rotaru Mihai îi cere acesteia să renunțe la judecată și să-și exprime acordul cu privire la faptul că inculpatul Rotaru Mihai să poată să facă toate formalitățile și să introducă orice fel de cerere, inclusiv la ANRP.

Solicită să se rețină și faptul că la câteva zile de la cesionarea drepturilor litigioase, inculpatul Rotaru Mihai înregistrează cererea nr. 46076/CC/2009, cererea de despăgubiri fiind formulată în numele lui Neațu Viorica, ascunzând în acest fel faptul că el era cesionarul drepturilor litigioase.

Arată că formularea cererii de despăgubire în numele lui Neațu Viorica nu a fost întâmplătoare, întrucât aceasta era o persoană în vârstă și în aceste condiții se putea motiva soluționarea cu prioritate a cererii.

Susține că important este și modul în care a fost soluționată cererea de despăgubiri. Astfel, arată că inculpatul Rotaru Mihai a depus cererea la 09.12.2009, iar a doua zi, la 10.12.2009, aparatul tehnic din cadrul ANRP solicită în regim de urgență Primărie Pitești date în vederea soluționării cererii cu privire la Neațu Viorica. Ulterior, la 14.04.2010, arată că inculpatul Rotaru Mihai formulează o cerere către Comisia Centrală în care aduce la cunoștință faptul că el este cesionarul drepturilor lui Neațu Viorica, atașând în acest sens contractul de cesiune. Din acest moment, inculpatul Rotaru Mihai ține legătura cu evaluatorul Negurici Sergiu, care la data de 01.06.2010 a depus raportul de evaluare prin care a supraevaluat terenul și construcția la o sumă globală de 108.939.000 lei, aproximativ 26 milioane euro, la cursul de schimb valutar de la data de 01.06.2010. La aceeași dată de 01.06.2010, Direcția pentru Contencios și pentru Coordonarea Secretariatului Comisiei Centrale îi comunică evaluatorului că sunt neconcorde standardele internaționale de evaluare, prin care terenul a fost evaluat cu o comparabilă a unui teren de 350 mp pe care l-a comparat cu terenul subiect de 61.857 mp. Astfel, explicațiile transmise de evaluatorul Negurici Sergiu nu au fost relevante, nu au lămurit observația și a păstrat aceeași valoare, iar ulterior Comisia Centrală, la 17.06.2010, prin decizia nr. 8250, a decis să emită titlul de despăgubiri în favoarea inculpatului Rotaru Mihai în valoare de 108.932.000 lei, conform raportului de evaluare întocmit și înregistrat sub nr.46076/CC/2009.

În drept, faptele inculpațiilor membri ai Comisiei Centrale din cadrul ANRP, care prin exercitarea abuzivă a atribuțiilor de serviciu cu încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. 7 din Legea nr. 247/2005 și care au aprobat raportul de evaluare întocmit de către expertul Negurici Sergiu prin care a fost stabilită o valoare supraevaluată a terenului de 61.857 mp, conform datelor, cu o sumă de 87.291.596 lei, prejudiciind cu această sumă bugetul de stat și facilitând, concomitent, obținerea de către inculpatul Rotaru Mihai a unui avantaj patrimonial, realizează conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave prevăzut de art. 13² din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 297 alin. 1 Cod penal și art. 309 Cod penal. Pe lângă infracțiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina membrilor Comisiei Centrale, solicită să se aibă în vedere că în sarcina inculpatului Negurici Sergiu și în sarcina inculpatului Rotaru Mihai infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu.

Astfel, în sarcina inculpatului Negurici Sergiu a fost reținută infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu pentru că a întocmit și prezentat un raport de evaluare prin care a supraevaluat terenul cu suma de 87.291.596 lei în mod abuziv, prin modalitatea în care a înțeles să realizeze acel raport de constatare. Referitor la inculpatul Rotaru Mihai s-a reținut că a sprijinit Comisia Centrală să-i acorde în mod abuziv suma de 87.291.596 lei, faptă ce realizează conținutul constitutiv al infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu. De asemenea, în sarcina inculpatului Rotaru Mihai s-a mai reținut că, anterior acordării despăgubirilor, a oferit inculpatului Oltean Ioan suma de 600.000 euro într-un sac, în schimbul influenței pe care acesta o avea asupra inculpatei Dumitrean Crinuța și pentru a se aproba drepturile de despăgubiri conform dosarului nr. 46076.

Solicită să se aibă în vedere că activitățile abuzive ale membrilor Comisiei Centrale rezultă din materialul probator, care confirmă că aceștia au avut cunoștință că în dosarul de despăgubiri al inculpatului Rotaru Mihai că raportul întocmit de către inculpatul Negurici Sergiu contravine standardelor internaționale de evaluare. Prin urmare, caracterul abuziv al acțiunilor inculpaților rezultă din încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. 7 din Legea nr. 247/2005 și art. 7 din Regulamentul nr. 30/2005, în sensul în care inculpații, membrii Comisiei Centrale au aprobat emiterea deciziei de acordare a despăgubirilor, deși rezulta în mod evident supraevaluarea efectuată de inculpatul Negurici Sergiu, situație care impunea, conform dispozițiilor legale, retrimiteră raportului pentru reevaluare. În acest sens, arată că trebuie avute în vedere dispozițiile art. 7 din Regulamentul nr. 30/2005 care stipulează că în baza raportului de evaluare, Comisia Centrală va proceda fie la emiterea deciziei, fie la trimiterea dosarului spre reevaluare. Prin urmare, susține că evaluarea trebuia să aibă un caracter obiectiv, iar decizia luată trebuia să întrunească aceste caracteristici de obiectivitate. Atribuțiile Comisiei Centrale de evaluare presupuneau, printre altele, verificarea în mod riguros a raportului de evaluare,

analiza pertinentei și verosimilității metodelor folosite pentru evaluare, putându-se de către comisie să se trimită dosarul la reevaluare.

Din materialul probator, rezultă că aceștia si-au încălcat și au nesocotit obligația de analiză și dezbateri asupra raportului de evaluare, un raport care este eronat și supraevaluat, în scopul îmbogățirii inculpatului Rotaru Mihai.

În plus, arată că activitatea abuzivă a membrilor comisiei rezultă și din faptul că nu au verificat dosarul anterior transmiterii la evaluator. Astfel, susține că dacă ar fi verificat, ar fi constatat faptul că dosarul nu aparține numitei Neațu Viorica. De asemenea, arată că nu au verificat nici situația juridică a terenului. Sollicitează să se aibă în vedere faptul că dacă ar fi verificat situația juridică a terenului, ar fi constatat că acesta a fost comparat cu un teren de 350 mp și a fost comparat prin metoda tehnică a vânzării, neconformă cu standardele de evaluare.

În continuare, arată că este important raportul și decizia întocmită de către Curtea de Conturi, unde, la fila 58, se arată că terenul a fost evaluat, potrivit raportului, la valoarea de 420 euro/mp, în condițiile în care la dosarul de retrocedare exista o evaluare din anul 2008 a unui expert evaluator din municipiul Pitești care a avut ca reper suprafața de teren din exact același lot și care a stabilit o valoare în cursul anului 2008 de 82 euro/mp.

Tot în raportul Curții de Conturi se reține că în cursul anului 2010, fiind de altfel un aspect de notorietate indiferent de ce a afirmat astăzi inculpatul Negurici Sergiu, criza economico-financiară mondială afectase piața imobiliară, iar prețurile terenurilor și construcțiilor au înregistrat reduceri consistente, astfel că echipa de control a apreciat ca evidentă supraevaluarea, fiind făcută mult peste valoarea de piață, diferența fiind de 87.291.596 lei.

De asemenea, solicită să se aibă în vedere și un alt aspect reținut de Curtea de Conturi, respectiv faptul că se impunea analizarea atentă a documentelor din dosarul 46076, că se impunea solicitarea de informații suplimentare în vederea soluționării acestei cereri și că, în urma acestor verificări, soluția care trebuia dată era de trimitere spre reevaluare. Susține că toți evaluatorii Curții de Conturi au constatat și au apreciat că în acest caz au existat încălcări grave, avându-se în vedere următoarele aspecte: faptul că nu au existat criterii în baza cărora au fost repartizate dosarele, faptul că nu au fost respectate standardele de evaluare cu privire la estimarea valorii de piață a proprietăților imobiliare și că nu au existat criterii pentru repartizarea dosarelor pentru a fi analizate de consilieri. În continuare, menționează că s-a mai reținut de Curtea de Conturi că în aceste condiții, sumele de bani care s-au acordat din bugetul de stat pentru plata despăgubirilor în perioada 2009-2011, au fost alese după bunul plac al evaluatorilor independenți și în folosul exclusiv al solicitanților. Arată că evaluările evaluatorilor ANRP depășesc cu mult realitatea, acestea fiind făcute prin estimarea valorii de bază a anunțurilor din ziare, ipotetice și nereale, ca și în cazul dosarului nr. 46076.

De asemenea, susține că s-a mai constatat că nu s-a respectat ordinea cronologică a depunerii cererilor de opțiune și că s-a relevat discrepanța între valoarea cu care a cumpărat inculpatul Rotaru Mihai, de 750.000 de euro, și valoarea obținută de 108.932.000 lei. Tot în contextul analizei și existenței infracțiunii de abuz în serviciu, solicită să se aibă în vedere că din probele dosarului au fost descoperite și aspecte ce țin de fapte de corupție, respectiv fapta de cumpărare de influență, care consolidează infracțiunea de abuz în serviciu comisă de către inculpații din prezenta cauză.

Solicită să se aibă în vedere declarațiile martorilor audiați care relevă un aspect important față de modul în care a funcționat comisia în această perioadă, rezultând că în perioada 2009-2010 inculpatul Oltean Ioan se manifesta ca un conducător formal, un adevărat șef al ANRP, fiind notoriu la nivelul funcționarilor relația pe care o avea cu inculpata Dumitrean Crinuta Nicoleta. În acest sens, se reține și în sarcina inculpatului Rotaru Mihai că a remis suma de 600.000 euro inculpatului Oltean Ioan la parohia din Chitila. Consideră că există un probatoriu suficient din care rezultă suspiciunea rezonabilă a comiterii acestor infracțiuni și că la acest moment procesual există acele indicii rezonabile pentru a justifica arestarea preventivă a inculpaților.

Arată că se impune luarea măsurii arestării preventive pentru următoarele considerente: din probele administrate rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpații au comis fapta, iar privarea de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică; infracțiunile de corupție, prin natura lor, crează pericol pentru ordinea publică și sunt de natură să stârnească o reacție negativă în rândul opiniei publice; lăsarea inculpaților în libertate este de natură să influențeze deslășurarea procesului penal, dar și să creeze un sentiment de insecuritate în ceea ce privește valorile sociale ocrotite. Astfel, măsura arestării preventive este unica măsură care să răspundă cerințelor de actualitate, oportunitate și de proporționalitate în raport de natura acuzațiilor aduse. De asemenea, solicită să se aibă în vedere valoarea și consecințele acestor fapte, dar și persoana inculpaților. Referitor la consecințele deosebit de grave arată că bugetul de stat a fost prejudiciat cu suma de 87.291.596 lei, sumă apreciată ca fiind un sfert din sumele acordate în cursul anului 2011.

Susține că acordarea despăgubirilor în mod abuziv s-au făcut în condițiile în care conform estimărilor au fost înregistrate peste 2 milioane de cereri. De asemenea, solicită să se aibă în vedere că urmare comportamentului inculpaților și modului în care au acționat este de natură să creeze o problemă ce ține insecuritatea socială care justifică, în acest moment, privarea de libertate a inculpaților.

Arată că relevantă este și declarația denunțatorului, numitul Alexandrescu Ioan Adrian, preot care a menționat că în parohia sa din Chitila, în perioada 2009-2011, au participat mai mulți inculpați din această cauză și în urma discuțiilor avute, s-au făcut afirmații din care rezulta că s-au acordat despăgubiri de miliarde de euro și că ar fi timpul ca ei să se oprească. Pentru

rezolvarea dosarelor de retrocedare în acea perioadă, martorul a arătat că se acorda un comision de 20-30% din valoarea acordată.

Sub aspectul necesității luării măsurii arestării preventive, invocă practică a Înaltei Curți, cauză similară în care s-au acordat despăgubiri de aproximativ 61 milioane de euro și în care a fost arestată și inculpata Alexandru Lăcrămioara, care a statuat că au fost încălcate aceleași dispoziții legale ca și în prezenta cauză și că membrii comisiei aveau obligația să analizeze raportul de evaluare, respectiv a documentele și a înscrisurile care au stat la baza întocmirii raportului. Astfel, și în această cauză similară s-a apreciat că evaluarea făcută a fost subiectivă și că nu a avut la bază metodele științifice față de suma foarte mare de 61 milioane de euro (motivarea Judecătorului de drepturi și libertăți al Înaltei Curți nr.1016 , Dosar nr. 4101/1/2014 Camera de Consiliu, din 21/22 noiembrie 2014, încheiere definitivă).

De asemenea, solicită să se constate că în cursul urmăririi penale, în fața procurorului, au dat declarații inculpații Constantinovici Rodica și Negurici Sergiu, iar ceilalți inculpați au dat declarații în fața judecătorului.

Referitor la declarațiile date astăzi, arată că aspecte importante decurg din declarația inculpatului Negurici Sergiu, respectiv acesta a afirmat că a vrut să discute cu Vișoiu despre valoarea stabilită în raportul de evaluare. Astfel, solicită să se constate că pe inculpat nu-l interesau metodele folosite, modul în care se întocmește un astfel de raport, fiind foarte important ca acesta să se întâlnească cu Vișoiu exclusiv față de valoarea stabilită. În continuare, arată că este important a fi analizată declarația inculpatului Negurici Sergiu în condițiile în care în cele două rapoarte de evaluare au stabilit aceeași valoare identică, fără vreo diferență, or această redactare ulterioară a raportului nu a fost decât pentru a da un răspuns, fără relevanță față de aprobarea lui, conținând doar valoare raportului pe care Vișoiu trebuia să o confirme față de despăgubirile acordate. De asemenea, arată că sunt importante și celelalte afirmații, respectiv faptul că primul raport l-a întocmit fără să respecte standardele internaționale de evaluare și că, ulterior, a făcut acest lucru pe baza altor metode de evaluare.

Mai arată că din declarațiile inculpaților date astăzi a mai rezultat un aspect important, confirmat de declarația a doi inculpați, respectiv faptul că în analiza comisiei era foarte importantă valoarea despăgubirilor și că această valoare putea constitui, dacă era mare, un indiciu să oblige membrii comisiei să facă o analiză, să ceară informații și, eventual, să ceară o reevaluare.

De asemenea, arată că este important și faptul că inculpații au afirmat că nu au solicitat informații referitoare la valoarea despăgubirilor. Referitor la întrebarea adresată inculpaților, dacă această valoare era mare în raport de celelalte, arată că inculpații au refuzat să răspundă în conformitate cu realitatea. Astfel, din raportul Curții de Conturi aceasta este cea de-a doua valoare ca mărime acordată de către comisie.

În atare condiții, solicită să se aibă în vedere că în cauză privarea de libertate, în acest moment, este singura să asigure prezervarea opiniei publice și

că poate constitui un mesaj și un avertisment pentru prevenirea săvârșirii de infracțiuni de același gen.

Prin urmare, solicită arestarea preventivă a inculpaților din prezenta cauză prin raportare la gravitatea deosebită a faptelor și pentru buna desfășurare a procesului penal

Apărătorul ales al inculpatului Diacomatu Sergiu Ionuț, avocat Georgescu George Andrei, având cuvântul, în temeiul art. 237 alin.1 Cod procedură penală, solicită respingerea propunerii de arestare preventivă formulată de parchet în ceea ce îl privește pe inculpat.

În subsidiar, în condițiile în care judecătorul de drepturi și libertăți va aprecia că se impune luarea unei măsuri preventive față de inculpat, solicită aplicarea dispozițiilor art. 237 alin. 2 Cod procedură penală și luarea măsurii controlului judiciar, prevăzut de art. 211 Cod procedură penală.

Apreciază că prezenta cauză comportă discuții atât în ceea ce privește chestiunile de drept, cât și în ceea ce privește chestiunile de fapt.

În continuare, arată că va proceda la o analiză a prevederilor art. 223 alin. 2 Cod procedură penală, invocate de parchet în vederea luării măsurii arestării preventive față de inculpatul Diacomatu Sergiu Ionuț, întrucât, în opinia apărării, aceste condiții nu sunt îndeplinite în prezenta cauză.

Astfel, precizează că situația premisă a luării oricărei măsuri preventive, în special, a măsurii arestării preventive, este prevăzută de art. 223 alin. 1 teza I Cod procedură penală și constă în existența unor probe din care să rezulte suspiciunea rezonabilă de săvârșire a unei infracțiuni.

Raportat la susținerile orale ale procurorului de ședință, arată că acuzația reținută în sarcina inculpatului și propunerea de arestare preventivă nu se întemeiază exclusiv pe probe, ci și pe indicii. În acest sens, menționează că dispozițiile art. 223 alin. 2 teza I Cod procedură penală nu permit, în cazul luării celei mai grele dintre măsurile preventive, ca situația premisă să se întemeieze și pe indicii.

S-a invocat jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, sens în care, s-a făcut referire la cauza Bica I, considerându-se de către acuzarea că este o situație similară, în care, instanța supremă a constatat o încălcare de către membrii Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor a Legii nr. 247/2005, apreciindu-se, astfel, că au existat probe privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.13² din Legea nr.78/2000.

Apărarea consideră că hotărârea invocată de Ministerul Public nu este relevantă, întrucât, prezenta cauză vizează chestiuni particulare. Astfel, face referire la probatoriul din cauză, precizând că s-a invocat, în permanență, raportul Curții de Conturi și că acuzația, în privința supraevaluării imobilului ce a stat la baza despăgubirii, rezidă din acest raport.

Prin urmare, deosebirea constă în faptul că în dosarul Bica I, parchetul a prezentat un mijloc de probă, și anume, un raport de constatare întocmit de către specialiștii Direcției Naționale Anticorupție, prin care, s-a stipulat o anumită

valoare, precum și anumite încălcări, de către evaluatorul din cauză, a standardelor internaționale de evaluare.

Față de aspectele invocate, în opinia apărării, se poate concluziona că raportul Curții de Conturi nu poate constitui mijloc de probă în cadrul prezentului dosar, ci este, eventual, un act de sesizare, pe baza căruia pot fi extrase indicii și pe care Ministerul Public le-ar fi putut folosi în efectuarea unor mijloace de probă.

Față de susținerea procurorului, în sensul că măsura arestării preventive este actuală, invocându-se faptul că au trecut doar nouă luni de zile de la momentul începerii urmăririi penale în rem și că parchetul a făcut tot ceea ce era posibil în vederea consolidării acuzației în prezentul dosar penal, arată că nu înțelege de ce în toată această perioadă de timp, parchetul nu a efectuat un raport de constatare tehnico-științifică, care să se constituie într-un mijloc de probă și care să reprezinte baza acuzației penale.

În consecință, din punct de vedere al probatoriului, nu poate fi invocată o situație similară cu hotărârea mai sus-menționată, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Cu privire la chestiunile de drept care trebuie puse în discuție, arată că pentru luarea măsurii arestului preventiv, probele trebuie să conducă la ideea existenței unei suspiciuni rezonabile în ceea ce privește comiterea unei infracțiuni.

Referitor la ultima întrebare adresată de instanță procurorului de ședință, legată de participarea penală a unora dintre inculpați, consideră că aceasta a fost generată de împrejurarea că cele trei persoane la care s-a făcut trimitere sunt considerate de către procurorul de caz că ar fi săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 sub forma intenției indirecte.

În mod evident, această perspectivă face diferența între participarea penală dintre inculpații din această cauză.

Precizează că la fila 17 din referat, unde sunt enumerate cele trei persoane care ar fi acționat cu intenție indirectă, Diacomatu Sergiu Ionuț nu se regăsește, însă, acesta apare în cadrul aceleiași companii, respectiv, Constantinovici Rodica, Alexandru Lăcrămioara, Marko Attila Gabor, unde referatul cu propunere de arestare preventivă face o analiză privind acte de complicitate în ceea ce îi privește pe cei patru inculpați, or, infracțiunea reținută este de autorat cu privire la abuz în serviciu. Apărarea invocă primul paragraf de la fila 30, de unde rezultă că și inculpatul Diacomatu Sergiu Ionuț intră în aceeași categorie a persoanelor care ar fi săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu, care ar fi acționat sub forma intenției indirecte.

De plano, infracțiunea prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 este o infracțiune care nu poate fi săvârșită cu o altă formă de vinovăție decât a intenției directe. Așa cum este definită această infracțiune, este una complexă, care înglobează o infracțiune de abuz în serviciu, cu un element preordinat, dat

de scopul urmărit, și anume, de a obține un avantaj patrimonial sau nepatrimonial, pentru sine sau pentru altul.

În consecință, infracțiunea prevăzută de art.13² din Legea nr.78/2000 exclude forma de vinovăție a intenției indirecte în ceea ce privește săvârșirea acesteia.

Față de aspectele arătate, în opinia apărării, infracțiunea de care este acuzat inculpatul Diacomatu Sergiu Ionuț, nu poate fi reținută în sarcina sa, întrucât i se impută o formă de vinovăție care excede acestei infracțiuni.

O altă chestiune de drept care ar trebui rezolvată de Înalta Curte de Casație și Justiție este cea referitoare la atribuțiile membrilor Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor.

Arată că inculpatul Diacomatu Sergiu Ionuț a făcut parte din Comisia Centrală de Stabilire a Despăgubirilor, a avut și o funcție de vicepreședinte în cadrul ANRP-ului, fiind acuzat, alături de ceilalți coinculpți, de încălcarea dispozițiilor art.16 alin.7 din Legea nr.247/2005. Din aceste prevederi, parchetul a extras acele atribuții pe care un membru în cadrul Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor le avea.

În declarațiile date, inculpații au încercat să explice instanței modul concret în care se lucra în cadrul Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor, invocând că în spatele acestei comisii, era un aparat tehnic, cu atribuții clare de pregătire a ședințelor în care membrii acestei comisii își îndeplineau atribuțiile.

Acuzarea susține că evaluatorul Negurici Sergiu ar fi depus evaluarea la ANRP, fiind respinsă, inițial, pentru că nu îndeplinea criteriile de evaluare, iar ulterior, fiind depusă, din nou, a primit avizele necesare și a intrat pe rolul Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor. Parchetul invocă că este evident că membrii Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor au cunoscut acest aspect.

Așadar, se naște întrebarea care este elementul probator din care rezultă această modalitate în care raportul de evaluare a fost primit, retransmis, iarăși depus la ANRP, aspect care să fi fost cunoscut de către membrii Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor. Parchetul nu precizează cine a dat aceste avize, în baza cărora, membrii Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor au considerat că raportul de evaluare îndeplinește criteriile prevăzute de standardele de evaluare. Apărarea precizează că nu există un probatoriu din care să rezulte că membrii Comisiei cunoșteau că acel raport de evaluare conținea inadvertențe, supraevaluări.

În esență, arată că se încearcă a se acredita ideea că membrii Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor trebuiau să analizeze fiecare dosar, raport de evaluare, în mod amănunțit, sau măcar acele dosare care conțineau valori ale rapoartelor deosebit de mari.

Precizează că, în ceea ce privește acest dosar de evaluare, nu au existat niciun fel de observații făcute de către persoane care aveau funcții în cadrul

ANRP-ului și aparatul tehnic, și care ar fi trebuit să sesizeze membrii Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor, în eventualitatea în care ar fi observat probleme referitor la raportul de evaluare.

În acest sens, arată că nu există niciun fel de observație, membrii Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor s-au conformat valorilor primite și au votat.

În aceste condiții, învederează că întreg probatoriul invocat de către parchet nu relevă împrejurarea că inculpații au avut cunoștință despre existența unor supraevaluări. Nu există nicio probă și nici parchetul nu face referire la un aspect deosebit de important în cadrul unei participații penale de tip coautorat, nefiind relevată în niciun fel existența unei înțelegeri între membrii Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor, în sensul ca, de comun acord, să fi hotărât votarea raportului de evaluare în baza căruia a fost acordată despăgubirea.

Prin urmare, consideră că prima dintre condițiile prevăzute de art. 223 alin. 2 Cod procedură penală, respectiv, situația premisă în baza căreia poate fi dispusă măsura arestării preventive, nu este îndeplinită.

În ceea ce privește ultima dintre referirile la probatoriu, și anume, aceea derivând din declarația martorului Alexandrescu, conform căreia, „în parohia acestuia, nu știu ce se întâmplă,” arată că acest martor nu face nicio referire la existența vreunei chestiuni din care rezultă că Diacomatu Sergiu ar fi cunoscut ceva despre acest dosar de despăgubire.

Sunt vorbele unei singure persoane, care a fost condamnată, care a executat o pedeapsă, care avea o anumită natură relațională cu unele dintre persoanele din prezenta cauză și care nu mai este susținută de nicio altă probă din dosar. Mai există declarația martorului Toma, administratorul parohiei, care nu relevă în niciun fel spusele lui Alexandrescu, ci doar eventuala prezență a unora dintre persoane în cadrul parohiei.

Cea de a doua condiție premisă de luare a măsurii arestului preventiv trebuie să fie circumstanțiată, criteriile fiind prevăzute de art. 223 alin. 2 teza a II-a Cod procedură penală. Dacă s-a invocat de către acuzare acea hotărâre în care coinculpaii din această cauză ar fi fost arestați preventiv (Bica I), atunci de ce nu se face vorbire că inculpatul Diacomatu Sergiu Ionuț a fost și el cercetat în acest dosar, urmărirea penală și judecată efectuându-se sub incidența măsurii controlului judiciar. Nu s-a făcut vorbire de către acuzare nici despre comportamentul procesual al inculpatului în cadrul dosarului respectiv, în cauză de față, propunându-se luarea măsurii arestului preventiv, în condițiile în care, este vorba despre aceeași persoană, fiind acuzat pentru același tip de faptă.

Apărarea apreciază că nu este întemeiată solicitarea de luare a măsurii arestului preventiv față de Diacomatu Sergiu Ionuț, întrucât nici scopul prevăzut de lege, constând în buna desfășurare a procesului penal, nu poate fi impietat cu lăsarea inculpatului în stare de libertate și nici celelalte aspecte despre care face

vorbire acuzarea, respectiv, starea de insecuritate creată în cadrul societății prin prisma acestor fapte reținute în sarcina inculpaților.

În continuare, arată că raportul Curții de Conturi la care acuzarea face referire, este din data de 10.10.2013, chestiune cunoscută încă de atunci de către opinia publică, prin urmare, nu înțelege de unde rezultă caracterul de actualitate a măsurii preventive.

Solicită instanței să nu țină cont de aspectele invocat de acuzare în acest sens, să aibă în vedere că materialul probator nu susține acuzația inculpatului, iar dacă se va considera că acesta se face vinovat de infracțiunea pentru care este cercetat penal, apreciază că nu este necesară luarea măsurii arestării preventive.

În concluzie, solicită respingerea propunerii de arestare preventivă a inculpatului, ca nefondată, iar în eventualitatea în care se va constata că sunt îndeplinite condițiile pentru luarea măsurii controlului judiciar, să se procedeze în conformitate cu art.237 alin. 2 Cod procedură penală.

Apărătorul ales al inculpatei Constantinovici Rodica, avocat Buneci Petre, în baza art. 227 din Codul de procedură penală solicită respingerea propunerii de arestare preventivă, arătând că nu rezultă suspiciunea rezonabilă că s-a săvârșit infracțiunea pentru care este cercetată inculpata, iar propunerea de arestare preventivă se întemeiază pe simple supoziții și aprecieri ale procurorului de caz și nu s-a demonstrat, în mod concret, aportul inculpatei la săvârșirea infracțiunii și nici a unei eventuale legături infracționale, fie cu evaluatorul Negurici Sergiu, fie cu cumpărătorul de drepturi litigioase Rotaru Mihai.

Susține că la participația improprie nu se poate spune că Negurici Sergiu este complice la abuzul inculpatei, întrucât legea se aplică în timp și spațiu, ceea ce ar fi însemnat că procurorul care a instrumentat acest caz a demonstrat că Negurici Sergiu știa că inculpata Constantinovici Rodica și ceilalți inculpați vor săvârși o infracțiune de abuz și atunci îi ajută sau le înlesnea în orice mod săvârșirea infracțiunii.

Nicio probă la care se face referire în acest dosar nu amintește de inculpata Constantinovici Rodica, nici de ceilalți inculpați și nici de martorii audiați în cauză. Or, în condițiile în care nu există nimic sub acest aspect, atunci cum se deduce și se demonstrează activitatea infracțională a inculpatei în legătură cu aprobarea raportului supraevaluat, astfel cum susține Direcția Națională Anticorupție. Se explică, de fapt, și într-o ordonanță dată ieri, că s-a realizat în trei acțiuni infracționale, respectiv dispoziția abuzivă a membrilor, complicitatea evaluatorului și complicitatea beneficiarului. În ce o privește pe inculpata Constantinovici Rodica ar fi numai această dispoziție abuzivă a membrilor, însă nu s-a demonstrat în niciun mod acest aspect, astfel că este imposibil să se perceapă această înțelegere infracțională.

Solicită a se avea în vedere decizia nr.611/2014 a Curții Constituționale, dată pentru camera preliminară, în care există aspecte esențiale cu privire la probe și indicii. Or, dacă inculpata se face vinovată sau există indicii temeinice

sau probe că a săvârșit infracțiunea de abuz, ar fi trebuit luați toți de la bază, inclusiv acel evaluator Vișoiu și cu tot ce s-a întâmplat pe linie ierarhică.

Consideră că în acest dosar se vor face și expertize, vor fi și cei de la A.N.E.V.A.R., astfel că există posibilitatea să nu se ajungă la o sumă mai mare sau să se ajungă la o sumă cu puțin diminuată.

Susține că s-au făcut afirmații generale, în sensul că inculpata a semnat raportul supraevaluat pentru a oferi un beneficiu cesionarului Rotaru Mihai, însă, din punctul său de vedere, aceste afirmații sunt absolut nedovedite. Nu s-a demonstrat în niciun mod și nu există nicio probă în acest sens că, după cesionarea drepturilor litigioase, vreunul dintre membrii comisiei, în speță Constantinovici Rodica, a acordat prioritate unor dosare pe criterii de vârstă.

Solicită să se aprecieze cu privire la principiul in dubio pro reo, art. 4 alin. 2 din Codul de procedură penală, în favoarea inculpatei pe care o apără. Pentru acest motiv solicită respingerea propunerii de arestare preventivă.

În al doilea rând, arată că luarea acestor măsuri preventive impune existența unor condiții sau indicii și, așa cum a prevăzut și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, numai în mod excepțional arestul se ia pentru anumite fapte.

De multe ori se confundă gradul de pericol social al faptei, care, evident, în funcție de presupusul prejudiciu este grav și gradul de pericol social cu privire la opinia publică.

În concluziile scrise a menționat cele 4 condiții prevăzute de art. 5 paragraful I al Curții Europene a Drepturilor Omului, care sunt reliefate și în art. 223 alin.1 din Codul de procedură penală.

Or, dacă ar fi să se abordeze această problemă numai în raport de art. 223 alin.2 din Codul de procedură penală, atunci pentru orice faptă care ar depăși 5 ani, orice persoană din România care este cercetată, ar trebui să fie arestată și poate fi arestată potrivit dispozițiilor acestui articol.

Din punctul său de vedere, scopul prevăzut de art. 202 din Codul de procedură penală poate fi atins fără luarea unei măsuri preventive întrucât inculpata nu prezintă un pericol pentru ordinea publică.

Nu în ultimul rând, solicită a se avea în vedere persoana inculpatei, în sensul că aceasta are o întreagă activitate profesională de avocat, a fost judecător, secretar de stat la Ministerul Justiției, a dovedit probitate profesională, corectitudine, moralitate, este un apreciat autor de lucrări și a participat în mod hotărâtor la adoptarea Noului Cod civil și a altor lucrări de specialitate.

Solicită instanței să aprecieze că lăsarea în libertate a inculpatei nu reprezintă niciun pericol public și că poate fi cercetată în stare de libertate, putând fi atins scopul procesului penal și fără luarea unei măsuri intruzive față de aceasta.

Totodată, solicită să se aibă în vedere că inculpata are un copil în vârstă de 20 de ani, care este student, fiind singura întreținătoare a acestuia.

Nu solicită să se ia față de inculpată măsura preventivă a arestului la domiciliu sau a controlului judiciar deoarece, din punctul său de vedere, nu s-a demonstrat și nu sunt indicii că aceasta a săvârșit vreo faptă penală.

Apărătorul ales al inculpatei Constantinovici Rodica, avocat Popa Carmen, solicită respingerea propunerii de arestare preventivă, apreciind că în cauză nu există vreo probă care să contureze suspiciunea rezonabilă că inculpata ar fi comis infracțiunea de abuz în serviciu.

Susține că în această cauză se pleacă de la niște premise false sau cel puțin nesusținute probator.

În primul rând, se invocă existența unor obligații profesionale care, de fapt, nu există și nu sunt prevăzute de lege în ceea ce privește activitatea membrilor comisiei centrale. Se invocă încălcarea de către aceștia a prevederilor art.7 din Regulament și art.16 din lege, iar aceste dispoziții se referă la cele două măsuri pe care comisia le-ar fi putut lua ca act de decizie, fie emiteau decizia, fie restituiau dosarul, însă nu se menționează nicăieri în normă în ce situații membrii comisiei erau datori să trimită cauza spre evaluare.

A doua premisă falsă de la care se pleacă constă în aceea că, invocându-se existența acestor obligații care, de fapt, nu sunt prevăzute în lege, se apreciază că ele au fost încălcate și că simpla semnare a deciziilor constituie infracțiune, act incriminat de legea penală.

Pe de altă parte, solicită a se observa că la acest moment nu este îndeplinit sub nicio formă unul din elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, nu există prejudiciu, nu există o pagubă, nici măcar folosul la care se face referire și pentru care ar fi lucrat membrii comisiei în obținerea lui.

Arată că nici măcar parchetul nu reține că ar fi obținut vreun folos necuvenit, așadar, nu există o valoare reală stabilită de un expert independent a acelui teren, a acelui imobil, există un raport al Curții de Conturi care, așa cum a precizat și colegul său, este un act de sesizare, Curtea de Conturi nu emite acte cu valoare probatorie din acest punct de vedere.

Or, dacă s-ar presupune că la un moment dat s-ar efectua un raport de constatare întocmit de specialiștii D.N.A., nici măcar acel raport nu ar avea valoarea probatorie care să conducă la o posibilă condamnare în cauză pentru infracțiunea de abuz în serviciu.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în nenumărate situații, a statuat în mod clar că într-o asemenea împrejurare este necesară opinia unui expert independent. Așadar, este incidentă, pe de o parte, situația în care nu există niște obligații, deci nu este îndeplinită latura materială a infracțiunii de abuz în serviciu pentru că nu se spune care sunt acele obligații concret prevăzute de lege pe care comisia le-a încălcat și nu există o valoare a folosului obținut de persoana îndreptățită la despăgubire.

Revenind asupra reproșului care pentru inculpată este singurul ce i se adresează cu conotație infracțională, și anume că nu a sesizat valoarea deosebită a imobilului, arată că nu își explică ce ar fi putut să vadă un jurist într-un raport

de evaluare întocmit de un expert și ce aprecieri ar fi putut să dea într-o asemenea situație. Chiar inculpata a relatat la termenul de astăzi și la organele de urmărire penală, că la un moment dat a avut niște suspiciuni cu privire la 3 dosare și a cerut aceste dosare, iar din rapoartele din expertiză i s-a părut că totul este în regulă.

Consideră că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, latura obiectivă și prejudiciul și nici elementele constitutive care dau conotație infracțională sub aspectul laturii subiective a acestei fapte, întrucât această infracțiune, în forma în care este prevăzută de Legea nr.78/2000, nu se poate comite decât cu intenție directă.

De asemenea, consideră că, la un moment dat, parchetul a sesizat că totuși actele nu pot fi apreciate ca fiind comise cu intenție directă și de aceea se și face vorbire despre omisiune, despre o oarecare lipsă de diligență în verificarea documentelor.

Subliniază faptul că la fila 30 din referatul cu propunere de arestare preventivă, parchetul a menționat că, sub aspectul laturii obiective a infracțiunii de complicitate la abuz, realizarea elementului material în modalitatea acceptării producerii rezultatului datorită încălcării, ignorării, nesocotirii obligațiilor profesionale exprese, nu determină diferențe normative în ansamblul cauzei, așa încât absența oricărui demers ori verificare din partea inculpatei Constantinovici Rodica asupra raportului reprezintă act de complicitate. Deci, inculpata este cercetată și se solicită arestarea preventivă și a celorlalți pentru participare în calitate de autor sau de complice.

Solicită a se observa că nu există nici cea mai mică probă care să o lege pe inculpata Constantinovici Rodica de orice s-ar fi întâmplat în această cauză.

La filele 11-17 se vorbește despre legături, posibil reale, între inculpații Dumitrean Crinuța Nicoleta, Olteanu și Rotaru Mihai, însă nicăieri în acest complex relațional nu apare cu vreo implicație de orice natură a inculpatei Constantinovici Rodica.

Dincolo de aceste elemente, solicită a se observa că nu sunt întrunite nici condițiile la care se referă art. 202 alin. 2 din Codul de procedură penală referitoare la scopul măsurilor preventive, cerințe obligatorii pentru ca o asemenea măsură să poată fi dispusă.

Susține că buna desfășurare a procesului penal nu poate fi împiedicată în niciun caz de cercetarea inculpatei Constantinovici Rodica în stare de libertate, de vreme ce faptele sunt comise în anul 2010 și constatate în anul 2013, iar în toată această perioadă inculpata nu a avut nici cea mai mică atitudine de a influența.

Apreciază că nu este îndeplinită nici condiția referitoare la ipotetica sustragere de la urmărirea penală sau de la judecarea cauzei, arătând că nu există niciun element care să contureze bănuiala că inculpata s-ar putea sustrage de la urmărirea penală.

De asemenea, apreciază că nu era nevoie ca inculpata să fie adusă de la ora 5 dimineața la sediul Direcției Naționale Anticorupție, aceasta putând fi citată și ar fi venit fără niciun fel de probleme.

În concluzie, susține că nu există riscul ca inculpata Constantinovici Rodica să comită o altă infracțiune, cu atât mai mult cu cât aceasta de o perioadă de timp exercită calitatea de avocat. Așadar, participarea ei la acea comisie a fost una mai mult decât limitată în timp întrucât la acea vreme avea activități în Parlamentul României, de dezbateră Codului civil și a Codului de procedură civilă și de aceea și participările ei la ședințe au fost limitate, așa încât nici acest risc nu există.

Prin urmare, apreciază că nimic nu motivează dispunerea vreunei măsuri preventive, oricare ar fi aceasta, în această cauză.

Apărătorul ales al inculpatei Alexandru Lăcrămioara, avocat Agache Carmen Mariana, având cuvântul, solicită aplicarea art. 227 Cod procedură penală, apreciind că nu este necesară o altă măsură preventivă.

Referitor la susținerea Parchetului, în sensul că din actele de urmărire penală rezultă indicii rezonabile, consideră că referirea viza de fapt existența suspiciunii rezonabile.

Arată că păstrarea, de către expert, a opiniei sale, nu echivalează cu săvârșirea faptei de abuz în serviciu, apreciind că raportul rezultat este unul corect întocmit și în conformitate cu standardele internaționale și regulile impuse de către ANEVAR.

Susține că aceeași Lege nr. 247/2005 prevede și procedura evaluării, potrivit căreia expertul trebuia să ia legătură cu beneficiarul despăgubirii, să-i ceară acestuia actele de vânzare cumpărare care să poată constitui comparabile pentru stabilirea unui preț corect al despăgubirii, iar după întocmirea raportului de evaluare trebuia să i-l comunice beneficiarului, urmând ca cel din urmă, sub semnătură, să indice dacă și-l însușește, în caz contrar având posibilitatea de a-l prezenta comisiei sau să se adreseze instanței de judecată, tot în baza Legii nr. 247/2005.

Astfel, în opinia Parchetului, declarațiile martorilor și a expertului, în sensul că a luat legătura cu beneficiarul, constituie probă a indiciilor rezonabile că inculpata ar fi putut săvârși fapta de abuz în serviciu.

Totodată, arată că nu s-a indicat de unde anume rezultă faptul că inculpata a avut cunoștință de aspectul că raportul de evaluare stabilește o valoare mult prea mare.

De asemenea, susține că nu rezultă intenția inculpatei de a produce o îmbogățire beneficiarului sau ei, conform art. 297 Cod penal. Mai mult, nu se arată nicăieri că toți membrii comisiei s-au hotărât să-l îmbogățească pe beneficiarul aceluși dosar.

Arată că în dosarul intitulat „Bica 1”, inculpata Alexandru Lăcrămioara este acuzată că a studiat dosarul, a făcut calcule și l-a trimis la reevaluare, motiv pentru care s-a considerat că a vrut să mascheze despăgubirea.

Astfel, apreciază că problema vizează de fapt interpretarea dispozițiilor art.16 din Legea nr. 247/2005, respectiv interpretarea stricto sensu (potrivit căreia inculpata avea posibilitatea să aprobe sau să trimită la evaluare) sau interpretarea extinsă, doar pentru a crea aparența unei infracțiuni.

În acest sens, consideră că legea era strict și limitativă, indicând maniera în care trebuie să se procedeze și nu îi obliga pe membrii comisiei nici să verifice caracterul de legalitate al dispoziției dată de către primărie și nici să verifice raportul de expertiză.

Consideră că termenii „să aprobe sau să trimită la evaluare” nu vizează ideea de a verifica toate dosarele privind existența motivației pentru ceea ce nu s-a restituit în natură sau de a verifica dacă expertul a procedat bine.

Mai mult, arată că în aceeași lege și în același regulament sunt prevăzute și atribuțiile secretariatului comisiei centrale și ale aparatului administrativ, căruia îi revenea această obligație, și nu inculpatei, ca membră a comisiei.

Cu privire la susținerea acuzării, în sensul că membrii comisiei nu au verificat dosarul anterior trimiterii la evaluator, arată că acest lucru nu era posibil, întrucât, înainte de a ajunge dosarul la evaluator acesta nu se afla la membrii comisiei, ci la cei din staff-ul tehnic. Prin urmare, nu era atribuția inculpatei de a verifica dosarul.

Referitor la afirmația că terenul a fost comparat cu terenuri în suprafață de 350 mp și că acest aspect ar duce la nelegalitatea concluziei trase de către expert și de către membrii comisiei, vizând anticiparea nelegalității acesteia, arată că există la dosarul cauzei dosarul administrativ. Susține că pe acesta se face o mențiune, până a ajunge pe masa comisiei, de către numitul Vișoiu, împreună cu persoana responsabilă de dosar, în sensul că îl obligă pe expert, în momentul în care va reface raportul de expertiză, să folosească comparabile de suprafețe de teren de minim 350 mp. Astfel, expertul a procedat de această manieră, în condițiile în care însăși entitatea care urmează a aproba raportul de expertiză i-a cerut acest lucru. În aceste condiții, arată că inculpata, în calitate de membru al comisiei, doar a constatat că s-a respectat acest aspect, fără a încălca prevederile din Legea nr. 247/2005.

Totodată, solicită să fie avută în vedere și situația personală a inculpatei, respectiv atitudinea procesuală din prezentul dosar. În acest sens, arată că aceasta nu a dat declarație nu pentru că nu a vrut, ci pentru că a fost surprinsă că, deși a încercat să lămurească situația juridică, nu a fost înțeleasă în faza de urmărire penală. Astfel, refuzul său de a da declarații nu este dat cu rea-voință, precizând că a mai trecut prin trauma arestului în urmă cu un an de zile.

Concluzionând, solicită respingerea propunerii Parchetului de luare a măsurii arestului preventiv față de inculpata Alexandru Lăcrămioara, ca neîntemeiată.

Apărătorul ales al inculpatei Alexandru Lăcrămioara, avocat Lidia Cernătescu, având cuvântul în completare, arată că Parchetul are în vedere o hotărâre a Consiliului Local din 27.11.2008, afirmând că expertul care a

întocmit raportul în cauză ar fi trebuit să încalce art. 22 din Legea nr. 247/2005, în sensul că valoarea terenurilor care nu se pot restitui în natură trebuie stabilită în funcție de valoarea de piață la data soluționării notificării, or aceasta era 17.06.2010.

Față de această susținere a Parchetului, apreciază că este eronat a se imputa expertului că a creat un prejudiciu, comparativ cu o hotărâre a Consiliului Local din 2008, în care s-a ținut cont de faptul că acel teren a fost evaluat conform Legii nr. 112/1995.

Pe de altă parte, arată că la filele 53 și următoarele din raport, expertul a avut comparabile, în aceleași zone, de 800 euro/mp și de 820 euro/mp, la care a aplicat coeficienții respectivi, chiar și de până 50%. Mai mult, precizează că acele comparabile de evaluare erau din contracte de vânzare-cumpărare, motiv pentru care prejudiciul nu poate fi cel reținut de către Parchet.

Apărătorul ales al inculpatului Rotaru Mihai, avocat Ploeanu Florin, având cuvântul, solicită respingerea propunerii de arestare preventivă formulată de parchet, apreciind că nu este îndeplinită prima condiție, și anume, standardul de probă necesar pentru luarea oricărei măsuri preventive, respectiv, dovedirea unei suspiciuni rezonabile privitoare la existența unor infracțiuni, care sunt reținute în sarcina inculpatului.

Cu privire la infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, acuzarea reține că inculpatul a comis acest act de complicitate prin transmiterea unei solicitări de urgentare a soluționării unei cereri de despăgubiri aflată pe rolul ANRP.

Astfel, apărarea susține că pentru existența participației, una din condițiile esențiale este aceea a existenței unei înțelegeri între complice și persoanele care au acționat în calitate de autori. Această înțelegere presupune acordul comun de a atinge un anumit obiectiv, în cazul de față, săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu.

Or, această înțelegere nu există, împrejurare ce reiese din argumentația parchetului care, la pagina 16 din referat, își asumă faptul că nu este dovedită o asemenea înțelegere între complice și membrii comisiei. Însă, cu toate acestea, se afirmă că această activitate îmbracă forma unei complicități secrete. Prin urmare, susține că nu ar trebuie să se mai cerceteze existența unei înțelegeri între participanții la comiterea acestei fapte.

În al doilea rând, actul material specific complicității care se reține în sarcina inculpatului constă în formularea unei solicitări de urgentare a rezolvării unei cereri de despăgubiri. Or, o cerere de urgentare nu reprezintă, niciodată, prin ea însăși, un act cu caracter penal, indiferent de cine ar fi formulat această solicitare. Mai mult, nu se menționează sub nicio formă că, dincolo de formularea acestei cereri, între inculpatul Rotaru Mihai și membrii comisiei ar fi existat o înțelegere.

Apărarea mai arată că, dacă se vor analiza atât cererea de urgentare, cât și cea de formulare a despăgubirilor, se va constata că cele două scrisuri par a fi

identice, având în vedere vârsta doamnei Neațu, de 83 de ani. Astfel, posibilitatea ca aceasta să nu își mai amintească acest aspect este foarte mare. În plus, trebuie subliniat că tot doamna Neațu a precizat că nu își mai amintește dacă a formulat această cerere și nu că nu a formulat, niciodată, o astfel de solicitare.

În al treilea rând, apărarea mai susține că, în cuprinsul acuzației se subliniază că este vorba de o complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu pentru faptul că s-a solicitat urgentarea, dar și acordarea unei despăgubiri supraevaluate. În esență, toate discuțiile purtate pe marginea raportului de evaluare, întocmit de către acest expert, sunt neavizate, întrucât nu se poate pune în discuție corectitudinea unui asemenea raport, câtă vreme singurele argumente care critică acest raport sunt cele aduse de către procuror, care își manifestă îndoială legată de modalitatea în care au fost alese reperele de comparație.

Apărarea susține că, în situația în care, reperele de comparație nu au fost alese conform acelor standarde, atunci se pune în discuție competența expertului evaluator. Astfel, alegerea greșită a acelor repere de comparație nu fac dovada, în sine, a unei fapte ilicite. Totodată, această supraevaluare nu poate fi luată considerată că fiind un element important într-un dosar penal și în formularea unei acuzații câtă vreme niciun alt specialist evaluator nu a înfirmat acest raport și nici nu a indicat care sunt motivele pentru care prima evaluare are vicii grave, iar suma stabilită în cadrul acelei evaluări este una greșită.

Așadar, afirmațiile procurorului că acele repere de comparație nu sunt tocmai în regulă pentru că, cuantumul sumei stabilite este mult prea mare, poate constitui un temei pentru aprofundarea cercetărilor, dar nu pentru dovedirea caracterului incorect al acestei evaluări.

Pe cale de consecință, având în vedere aceste elemente în ceea ce privește prima acuzație, apărarea consideră că este foarte clar, la o analiză riguroasă a acestor standarde de probă, că nu s-a atins standardul de probă cerut de lege, respectiv dovedirea unei suspiciuni rezonabile în ceea ce privește implicarea inculpatului Rotaru Mihai, sub forma complicității, la fapta de abuz a membrilor comisiei.

În ceea ce privește cea de-a doua acuzație reținută în sarcina inculpatului, respectiv infracțiunea de cumpărare de influență, care, în esență, constă în aceea că, în cursul anului 2009, acesta ar fi cumpărat influență de la domnul deputat Ioan Oltean în scopul de a determina urgentarea soluționării acestei cereri.

În analiza susținerilor procurorului care a întocmit referatul cu propunerea de arestare preventivă, apărarea arată că se constată existența unor inadvertențe.

Astfel, în ceea ce privește susținerea acuzației, în acest caz, parchetul invocă două dovezi, și anume, depozitia martorilor Alexandrescu Ioan și Toma Victor, sens în care, face trimitere la fila 20, în care se arată că „în preajma

Paștelui 2010 la biserica din Chitila, șoferul lui Rotaru i-a dat un sac mare de bani lui Oltean...600.000 euro”.

Totodată, solicită să ne analizeze această afirmație cu declarația dată de martorul Alexandrescu care a afirmat că, „Ioan Oltean a venit o singură dată, în curtea bisericii, cu autoturismul de serviciu, am observat că avea șofer, ocazie cu care Mihai Rotaru i-a înmănat o sumă de bani, din câte îmi amintesc, aproximativ 600.000 euro”.

Așadar, remiterea efectivă, element esențial în determinarea existenței infracțiunii de cumpărare de influență, s-a realizat fie de inculpatul Mihai Rotaru fie de către șoferul acestuia, aspect care, în opinia apărării, constituie o inadvertență.

În cuprinsul referatului se mai precizează că suma de 600.000 euro a fost remisă în preajma Paștelui. Deci, anterior deciziei de aprobare a cererii de despăgubire din luna iunie 2010. În legătură cu acest moment, martorul Alexandrescu declară că „acest fapt s-a întâmplat spre sfârșitul anului 2010, și, își amintește că era într-o seară”. În opinia apărării, acest act nu constituie o eroare materială, ci declarația acestui martor lasă fără sens remiterea sumei de bani, respectiv dacă această s-a făcut la sfârșitul anului 2010, pentru urgentarea soluționării unei cereri, care s-a rezolvat în luna iunie 2010.

Astfel, apărarea susține că, constată această dificultate în dovedirea remiterii efective a sumei de bani, în referat, această declarație este mistificată și se precizează că, de fapt, suma de bani a fost remisă în preajma Paștelui 2010, pentru ca lucrurile, în mod coerent, să aibă un sens.

În atare condiții, apărarea susține că ar trebuie să se analizeze dacă este vorba despre un fals, întrucât este vorba despre un înscris oficial, întocmit de către funcționar, despre inserarea unor fapte, care, în mod evident, nu corespund realității, cât și despre folosirea unui înscris fals în scopul luării măsurii arestării preventive.

Prin urmare, în fața acestei realități pe care apărarea o prezintă spre a fi verificată, solicită ca judecătorul de drepturi și libertăți să procedeze conform dispozițiilor art. 360 Cod procedură penală, pentru a stabili dacă se poate reține săvârșirea infracțiunii de audiență, în ceea ce privește uzul de fals.

Tot cu privire la declarația martorului Alexandrescu, singura probă directă folosită de către acuzare în dovedirea existenței infracțiunii de cumpărare de influență, apărarea arată că, față de dispozițiile art.119 coroborat cu art.106 Cod procedură penală, este necesar adresarea unei serii de întrebări prealabile persoanei audiate, printre altele, cele cu privire la antecedentele penale și la implicarea într-un dosar aflat în curs de cercetare. Relevanța întrebării și mai cu seamă a răspunsului este esențială în cazul unui martor, deoarece ajută, într-un mod determinant, la stabilirea credibilității martorului. Or, în cadrul declarației martorului Alexandrescu nu sunt menționate aceste întrebări, motiv pentru care apărarea se întreabă dacă acest aspect constituie o omisiune.

În acest sens, apărarea arată că, din discuțiile purtate cu inculpatul Rotaru Mihai rezultă că martorul Alexandrescu, care între timp nu mai deține calitatea de preot, a fost condamnat la o pedeapsă de 5 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiuni de trafic de influență, împrejurare care, în opinia apărării, prezintă relevanță în stabilirea credibilității.

Mai mult, pe lângă faptul că martorul Alexandrescu a fost condamnat penal, acesta, în prezent, mai este cercetat și în alte dosare penale.

Astfel, atât acest denunț cât și această declarație au fost făcute în scopul obținerii unei reducerii de pedeapsă, element care, în opinia apărării, poate fi luat în considerare la evaluarea credibilității.

Față de aceste susțineri, apărarea face trimitere la jurisprudența CEDO, potrivit căreia, niciodată, nu se poate dispune o soluție și nu poate fi considerată probă determinantă într-o cauză, declarația unei persoane aflată într-o astfel de situație, aceea de a obține beneficii juridice în urma declarației pe care a dat-o.

De asemenea, apărarea mai arată că la momentul când martorul Alexandrescu a fost întrebat dacă există relații de prietenie sau dușmănie între acesta și vreuna din persoanele cercetate în prezenta cauză, acesta a arătat că nu este cazul.

Un al doilea aspect relevat de apărare îl constituie acela că, între inculpatul Rotaru Mihai și martorul Alexandrescu există o relație de amicitie destul de veche, sens în care arată că, în ultimul an și jumătate, martorul a primit de la inculpatul Rotaru suma de aproximativ 15.000 euro, reprezentând fie onorariile cuvenite avocaților, întrucât era implicat în dosare penale, fie cheltuielile ocazionate cu plata chiriei uneia dintre fetele sale, sau cele cu privire la plata operației la genunchi pe care acesta a suferit-o. Însă, în ultimele două săptămâni, pentru că martorul Alexandrescu a tot insistat să primească ajutor material, inculpatul Rotaru a refuzat să mai discute cu acesta și i-a comunicat, în mod explicit, că nu îl va mai ajuta, întrucât, consideră că, din această solicitare de sprijin a făcut un obicei. Declarația în care sunt relatate toate aceste detalii a fost luată în data de 25 noiembrie 2015, deci, după ce inculpatul Rotaru a refuzat să îi acorde acest sprijin material, împrejurare care, în opinia apărării, constituie un element semnificativ în declarația martorului.

Prin urmare, și omisiunea în consemnarea acestei declarații, cu privire la aceste elemente esențiale, în primul rând pentru înțelegerea semnificației și veridicității acestei declarații, constituie, în opinia apărării, o inducere în eroare a instanței în ceea ce privește lămurirea acestor aspecte.

A doua mărturie care, în opinia parchetului, dovedește faptul remiterii sumei de bani în biserica din Chitila aparține martorului Toma Victor, care afirmă că „Rotaru Mihai era un obișnuit al așezământului din Chitila”, iar procurorul concluzionează că banii au fost remiși în acea locație se impune în mod rezonabil.

Pentru aceste considerente, apărarea susține că standardele de probațiune, seriozitatea și profesionalismul organelor de cercetare, precum și respectarea legalității trebuie asigurate.

Prin urmare, în ceea ce privește infracțiunea de cumpărare de influență, standardele de probă, respectiv dovada că, în această situație, s-a stabilit existența unei suspiciuni rezonabile cu privire la implicarea inculpatului Rotaru într-o activitate de cumpărare a influenței, așa cum a fost probată și cum a fost examinată de către apărare, sunt insuficiente, fiind un eufemism.

Nu în ultimul rând, în ceea ce privește cea de-a doua condiție necesară luării măsurii preventive, respectiv, necesitatea arestului preventiv justificată prin nevoia de înlăturare a unui pericol public reprezentat de persoana inculpatului Rotaru, apărarea solicită a se observa că denunțul a fost formulat în luna aprilie 2014, și cu toate acestea, parchetul a dispus începerea urmăririi penale în luna ianuarie 2015 și formularea unei propunerii de arestare preventivă tocmai după un an de zile.

Cu privire la aceste susțineri, apărarea face trimitere la cauza Jiga vs. România, prin care s-au stabilit niște standarde, atât în ceea ce privește evaluarea pericolului concret pentru ordinea publică raportat la momentul comiterii faptei și se precizează, în mod explicit, că, cu cât intervalul de timp de la momentul comiterii faptei până la momentul luării măsurii preventive este mai mare, această scurgere de timp estompează, în mod natural, pericolul și, prin urmare această estompere trebuie reflectată în natura măsurii preventive care poate fi luată dacă celelalte condiții sunt îndeplinite.

În al doilea rând, există o obligație legală de motivare, în concret al acestui pericol public, sens în care face trimitere la concluzia procurorului care afirmă că măsura arestării preventive este necesară pentru a asigura buna desfășurare a procesului penal.

Această motivare, care, în realitate, este o formulare generică și stereotipă nu este de natură să lămurească de ce opina publică ar fi înspăimântată în situația în care inculpatul ar fi lăsat în libertate.

Pentru toate aceste motive, apărarea solicită să se dispună respingerea propunerii de arestare preventivă formulată de parchet în ceea ce îl privește pe inculpatul Rotaru Mihai.

Apărătorul ales al inculpatului Rotaru Mihai, avocat Șurghie Florian, având cuvântul, arată că va continua pledoaria antevorbitorului său, cu aspecte pe care le consideră relevante din punct de vedere al probelor pe baza cărora se conturează suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit infracțiunile reținute în sarcina sa.

Apărarea critică sintagma suspiciunii rezonabile din care să rezulte că s-a săvârșit o infracțiune din perspectiva art.5 par.1 lit.c din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a dispozițiilor art.3 09 Cod procedură penală cu privire la punerea în mișcare a acțiunii penale.

Apreciază că trebuie dată relevanță dispozițiilor din dreptul interne, și anume, dispozițiilor art. 309 Cod procedură penală. În conformitate cu prevederile acestui articol, acțiunea penală se pune în mișcare dacă există probe din care rezultă că s-a săvârșit o infracțiune de către o anumită persoană, cu vinovăție, și nu există vreunul dintre cazurile care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale. Aceste dispoziții trebuie conciliate cu sintagma folosită de legiuitor la luarea măsurii arestului preventiv, referitor la suspiciunea rezonabilă că s-a săvârșit o infracțiune.

Consideră că este o inadvertență a legislației interne, întrucât în materia arestului preventiv, s-au preluat conceptele din art.5 paragraful I lit.c din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, fără a se ține cont de dispozițiile art. 309 Cod procedură penală.

În opinia apărării, odată ce procurorul pune în mișcare acțiunea penală, nu se mai poate vorbi despre suspiciunea rezonabilă de săvârșire a infracțiunii, ci despre o certitudine în legătură cu existența infracțiunii și a săvârșirii acesteia de către o anumită persoană.

Consideră că atunci când se solicită luarea măsurii arestului preventiv, procurorul apreciază că sunt probe din care rezultă existența infracțiunii, cu toate elementele sale constitutive.

Solicită instanței să observe că singurul act ce se pretinde a fi făcut de către inculpat, în complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu, este depunerea unei cereri de urgentare a soluționării cererii de despăgubiri.

Se pune problema analizării acestui act din perspectiva actelor reținute în sarcina autorilor infracțiunii. Dacă nu se consacră o legătură strânsă între actele complicelui și actele autorului, este evident că nu se poate reține existența unei complicități.

Cu privire la faptul că instanța i-a solicitat procurorului să facă referiri la participatia unora dintre inculpați, membri ai Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor, pentru care, procurorul de caz a reținut forma intenției indirecte, arată că spre deosebire de cei trei, la care se adaugă și Diacomatu Sergiu Ionuț, despre ceilalți, în mod special, Dumitrean Crinuța, se reține că au săvârșit infracțiunea cu intenție directă.

În opinia apărării, probabil că s-a avut în vedere, de către acuzare, o anumită legătură cu deputatul Oltean, trăgându-se concluzia că aceasta era direct interesată, prevăzând, astfel, rezultatul faptei și urmărind producerea acestuia.

În continuare, precizează că se pune problema coeziunii psihice a coautorilor care au săvârșit, în calitate de membri ai Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor, infracțiunea de abuz în serviciu.

Apărarea critică existența unei coeziuni psihice între persoane care săvârșesc aceleași fapte prevăzute de legea penală, cu două forme de vinovăție diferite, acuzarea reținând forma de vinovăție a intenției indirecte pentru unii dintre inculpați și a intenției directe pentru alți inculpați.

Apreciază că în condițiile în care se reține coautoratul, în sensul unei decizii colective, trebuie analizat dacă între participanți a existat o înțelegere de tip fraudulos.

Arată că parchetul nu a făcut dovada că între membrii Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor sau între majoritatea sau membrii care constituie majoritatea a existat o asemenea coeziune psihică, dată de înțelegeri prealabile înainte de luarea unei hotărâri.

Solicită instanței să analizeze actul abuziv al parchetului, în sensul că, pe de o parte, acesta susține că Rotaru Mihai a formulat o cerere de urgentare a soluționării despăgubirii, iar pe de altă parte, nu reține în sarcina inculpaților autori că au dat despăgubirea mai repede decât trebuia.

În acest sens, arată că nici nu se putea reține acest aspect, întrucât nu era în sarcina acestora să stabilească ordinea în care erau soluționate dosarele. În sarcina Comisiei nu exista atribuția de soluționare a dosarelor într-o ordine firească.

Parchetul a mai susținut că membrii Comisiei au comis un act omisiv, nu și-au îndeplinit atribuțiile pentru că nu au trimis raportul la evaluare. Împrejurarea că au aprobat despăgubirea nu este un act culpabil, au aprobat-o, în loc să trimită raportul la reevaluare.

Prin urmare, dacă acțiunea membrilor Comisiei este omisivă, se pune problema dacă cineva, inclusiv, Rotaru Mihai, poate să fie complice la o omisiune. În acest sens, arată că omisiunea este un act personal, nesusceptibil de complicitate.

În consecință, apreciază că nu există o legătură directă care să consacre un ajutor valabil la actul abuziv al membrilor Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor, iar din această perspectivă, inculpatul Rotaru Mihai nu poate fi considerat complice.

Dacă se discută despre existența unei participații penale, trebuie analizate actele fiecăruia dintre participanți, separat, pentru a vedea dacă acestea puteau să producă consecințele cerute de lege.

Astfel, dacă inculpatul formula cererea de urgentare și Comisia aproba mai înainte, dar nu erau supraevaluate despăgubirile, avocatul se întrecă dacă se mai reținea complicitatea la abuz în serviciu cu urmarea imediată constând în producerea unei pagube în patrimoniul unei persoane prevăzute la art.145 Cod penal sau a statului.

Actul abuziv al autorilor care constă în aceea că aprobă o despăgubire supraevaluată nu are nimic în legătură cu actul de complicitate reținut de parchet în sarcina inculpatului.

Rotaru Mihai nu a făcut absolut nimic pentru ca cererea să îi fie aprobată. Apreciază că în contextul în care, cei care trebuiau să aprobe punerea pe lista, cu prioritate, a dosarului lui Rotaru Mihai nu îi aprobau cererea, nu se mai reținea complicitatea inculpatului la o infracțiune care nu fusese niciodată săvârșită.

Trebuie să se ajungă la concluzia că respectarea sau nerespectarea atribuțiilor de serviciu nu are nimic în legătură cu un ajutor prezumtiv sau posibil la nerespectare, pentru că actele de respectare sau nerespectare a atribuțiilor de serviciu sunt acte personale ale funcționarului public, conform fișei postului.

Consideră că nu există elemente probatorii din care să rezulte săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu.

Referitor la infracțiunea de cumpărare de influență, arată că măsura arestului preventiv, în condițiile în care s-a stabilit că arestul la domiciliu este o măsură privativă de libertate, are caracter de excepție raportat la celelalte măsuri. Luarea măsurii arestului preventiv trebuie să aibă la bază elemente clare, ferme din care să rezulte săvârșirea unei infracțiuni, alături de celelalte condiții prevăzute de art. 223 alin.2 Cod procedură penală.

În prezenta cauză, este vorba despre o mărturie, care este lipsită de valoare în condițiile în care nu este susținută de o altă probă din care să rezulte elementul esențial al infracțiunii, și anume, remiterea sumei de bani. Este afirmația unui denunțator, ulterior, devenit martor, care nu este coroborată cu altă probă, prin urmare, nu poate conduce la o concluzie fermă sau nici măcar la o suspiciune rezonabilă.

În consecință, pe baza mărturiei denunțatorului, nu se poate reține că inculpatul a săvârșit infracțiunea de cumpărare de influență.

Astfel, nu este îndeplinită condiția premisă, inculpatul nu a săvârșit infracțiunile de care este acuzat, sens în care, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a propunerii de arestare preventivă a inculpatului în temeiul art. 227 alin.1 Cod procedură penală.

Apărătorul ales al inculpatului Negurici Sergiu, avocat Popescu Traian, având cuvântul, solicită respingerea propunerii de arestare preventivă.

Arată că referatul Parchetului se întemeiază pe dispozițiile art. 223 alin. 2 Cod procedură penală, condiții pe care nu le apreciază a fi îndeplinite în prezenta cauză.

Astfel, arată că nu este justificată susținerea Parchetului în sensul că este necesară privarea de libertate pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

Din analiza condițiilor prevăzute de art. 223 alin. 2 Cod procedură penală, rezultă că nu este suficient ca pedeapsa prevăzută de legea penală să fie mai mare de 5 ani sau să se fi săvârșit un anumit tip de infracțiuni, fiind obligatoriu ca, în baza unei evaluări, să se constate că privarea de libertate a inculpatului este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

Susține că aceste condiții sunt cumulative și trebuie să coexiste. Mai mult, arată că starea de pericol trebuie să fie actuală, să aibă o anumită intensitate și însemnătate în percepția publică.

Apreciază că aceste condiții nu sunt îndeplinite, precizând că fapta s-a săvârșit în 2010, iar până la acest moment inculpatul nu a prezentat un pericol pentru ordinea publică, nu a comis alte fapte de natură penală și a avut o conduită socială normală.

Totodată, invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv *cauza Calmanovici c. României*, potrivit căreia nelegalitatea soluției reiese din faptul că nu au fost prezentate fapte concrete în ceea ce privește riscurile antrenate în cazurile punerii în libertate a părții interesate, că nu s-a ținut cont de măsurile alternative și că a fost avută în vedere, în principal, gravitatea faptelor comise și nu o analiză individuală a situației reclamantului, autoritățile neoferind motive relevante și suficiente pentru a justifica necesitatea menținerii arestului preventiv.

Referitor la presupunerea că inculpatul ar avea o atitudine de natură să împiedice desfășurarea normală a urmăririi penale, arată că aceasta s-a prezentat la organele de urmărire penală ori de câte ori a fost chemat, a dat declarații în cauză, dorind să lămurească situația în ceea ce îl privește.

Mai arată apărarea că expertiza efectuată de către inculpat nu își produce efectele în momentul întocmirii, ci ulterior confirmării și acceptării de către comisie.

Susține că inculpatul a avut reprezentarea că întocmește un act corect, motiv pentru care a avut anumite ezitări, în sensul că a apreciat că prima metodă de comparație nu i-ar aduce suficiente elemente pentru a întocmi o lucrare obiectivă, apelând la o doua variantă. Astfel, terenul având o suprafață foarte mare, nu putea fi comparat cu alte situații, pentru că acestea nu existau.

De asemenea, arată că în cauză nu a fost efectuat, până la acest moment procesual, niciun raport de constatare tehnică și nicio expertiză, având în vedere că era vorba despre un expert ANEVAR, apreciind că aceasta este proba necesară, utilă, concludentă și pertinentă pentru lămurirea unor astfel de împrejurări.

Pentru aceste motive, apreciază că nu este îndeplinită prima cerință prevăzută de art. 223 alin. 1 Cod procedură penală.

Mai mult, arată că în titlul VII alin. 1 din Legea nr. 247/2005, s-a stabilit că evaluarea se face de către un evaluator ANEVAR, pe baza standardelor de eșalonare internațională, așa cum a procedat și inculpatul. Susține că nu poate afirma că inculpatul a încălcat anumite standarde internaționale din moment ce nu există opinia unui alt specialist.

Referitor la obținerea grilelor notariale, arată că și în condițiile în care inculpatul le obținea, acestea prevedeau valori de două sau trei ori mai mici, întrucât se aveau în vedere și taxele, astfel încât nu era un criteriu obiectiv și real la care inculpatul să raporteze.

Vizavi de starea de pericol pentru ordinea publică, arată că inculpatul nu are antecedente penale, provine dintr-un mediu social sănătos, are familie și

copii. Mai mult, arată că starea acestuia de sănătate este precară, suferind de afecțiuni foarte grave, care i s-au agravat pe perioada arestului preventiv.

Susține că, potrivit opiniei Parchetului, numitul Vișoiu trebuia să îi aprobe o valoare expertului, iar din declarația acestuia rezultă că această discuție nu mai avut loc și nu privea valoarea, ci metoda aleasă de stabilire a valorii imobilului.

Consideră că nu se poate aprecia care dintre cele două valori este corectă, fără a se apela la opinia unui specialist, motiv pentru care susține că era necesară efectuarea cel puțin a unei constatări tehnice sau a unui raport de expertiză, având în vedere calitatea de specialist a evaluatorului.

Pentru aceste considerente, solicită respingerea, în temeiul art. 227 alin. 1 și 2 Cod procedură penală, a propunerii de arestare preventivă a inculpatului pe care îl asistă și, în subsidiar, aplicarea unei măsuri dintre cele prevăzute la art. 202 alin. 4 lit. b și d Cod procedură penală.

Apărătorul ales al inculpatului Negurici Sergiu, avocat Negurici Florica, având cuvântul în completare, referitor la procedura pe care a urmat-o în realizarea raportului de expertiză, la primirea comenzii, solicită coroborarea declarației dată de către inculpat în fața instanței cu declarația dată în fața procurorului, în care acesta a fost mult mai coerent și a explicat cu claritate modul în care a procedat.

Cu privire la susținerea că a existat o legătură între evaluator și beneficiarul drepturilor litigioase, arată că, la momentul primirii raportului de evaluare și a actelor respective prin e-mail, nu avea cunoștință că drepturile litigioase fusese cesionate, întrucât acea comandă prevedea că titular al despăgubirii este fosta proprietară.

Abia după ce inculpatul a mers la ANRP să solicite alte acte, respectiv un RLV, un plan de amplasament al construcției unde nu i se permisese accesul, i s-a comunicat, de către persoana care se ocupa de corespondență, o parte a unui contract de cesiune de creanță, în care titular era domnul Rotaru.

În urma acestei comunicări, în mod oficial, i-a făcut o înștiințare, printr-o adresă trimisă prin poștă, moment la care s-a întâlnit cu domnul Rotaru, când i-a predat și acele înscrisuri.

În ceea ce privește depunerea raportului, arată că primul raport nu a îndeplinit standardele întrucât obligativitatea era pentru 3 comparabile și una dintre acestea nu îndeplinea cerințele prevăzute de standardele ANEVAR, în sensul că suprafața era foarte mică, în comparație cu suprafața pe care o avea de evaluat.

Al doilea aspect pe care dorește să-l releve este acela referitor la cuantumul prejudiciului, care, desigur, prezintă o importanță foarte mare în luarea acestei măsuri, pentru că altceva evaluatorului nu i se impută, decât supraevaluarea imobilului respectiv. Această supraevaluare este fundamentată de două aspecte. Se arată că nu a avut în vedere evaluarea dintr-o expertiză

tehnică din anul 2009 unde valoarea de pe contract era de 82 euro/m.p., expertiză pe care a avut-o în dosarul administrativ.

Relevă faptul că sensul și dispozițiile Legii nr.247/2005 sunt foarte clare, astfel că dacă se dorea se lăsa ca această evaluare să fie făcută de experții tehnici judiciari, care conform normativelor aplică indici de inflație și indici de actualizare față de anumite evaluări stabilite printr-un decret din anul 1977, dar Legea nr.247 a stabilit ca evaluarea să se facă conform standardelor internaționale de către evaluatorii A.N.E.V.A.R..

Faptul că s-a ajuns ca aceste evaluări să fie foarte mari în ochii oamenilor, consideră că nu este vina celor care le fac, ci acestea sunt dispozițiile legale.

Un ultim aspect este acela referitor la nerespectarea standardelor, arătând că nu se arată care standarde nu au fost respectate, în condițiile în care s-au aplicat tehnici și metode de evaluare mai multe tocmai pentru a explica soluția pe care a adoptat-o.

Se spune că acea evaluare este de 82 euro/mp în perioadă de boom imobiliar în anul 2009, dar totuși se reține că în 2010 valoarea din raportul Curții de Conturi este de 143 euro/mp. Astfel, consideră că este o inadvertență, și că prețul ar fi trebuit să scadă și nu să crească, conform argumentelor prezentate, dar această valoare de 82 euro/mp consideră că ar trebui avută în vedere în contextul în care vânzarea se efectua în temeiul Legii nr.112 către proprietarul construcției și numai acesta putea să cumpere terenul respectiv. Pentru acest motiv, consideră că nu se poate vorbi de o valoare de piață în această ipoteză.

Apărătorul ales al inculpatei Dumitrean Crinuța, avocat Cernătescu Lidia, având cuvântul, precizează că va face referire la câteva probe din dosarul cauzei, solicitând instanței să observe că acestea se referă doar la o relație între inculpată și deputatul Oltean, apreciind că indiferent de natura acestei relații, aceasta nu poate constitui temei al acuzării.

Mai arată că fotografiile atașate la dosar nu au nicio legătură cu activitatea Comisiei Centrale de Stabilire a Despăgubirilor.

Referitor la participarea inculpatei în cadrul Comisiei, precizează că aceasta a urmat aceeași procedură, prezentată de colegii săi avocați antevorbitori.

Menționează că, anul trecut, în luna noiembrie, când Dumitrean Crinuța a fost arestată preventiv, era însărcinată în două luni, însă a pierdut sarcina. În acest an, a fost luată de acasă, cu mandat, în condițiile în care, nici în celălalt dosar, conform indicațiilor medicilor, nu s-a prezentat, depunând acte medicale în acest sens. Susținerea că a mers la medic cu două zile înainte, tocmai pentru a nu se prezenta la Direcția Națională Anticorupție, este neadevărată, iar instanța nu trebuie să țină cont de acest aspect.

Învederează că inculpata este însărcinată în opt luni de zile, apreciind că instanța nu poate avea în vedere propunerea de arestare preventivă a acesteia, solicitată de parchet.

Consideră că inculpata nu ar putea face față, din nou, în situația în care se află, unui arest preventiv, cu atât mai mult cu cât, anterior, a avut căderi psihice după pierderea sarcinii.

În subsidiar, în condițiile în care se va considera că pentru buna desfășurare a procesului penal se impune luarea unei măsuri preventive față de inculpată, apreciază că măsura controlului judiciar este suficientă, măsură sub puterea căreia se află și în celălalt dosar penal, dându-i astfel, posibilitatea de a se deplasa la medic, în caz de nevoie.

Apărătorul ales al inculpatului Marko Attila-Gabor, avocat Mihalcea Alexandru, având cuvântul, pune concluzii de respingere a propunerii de arestare preventivă formulată de parchet în ceea ce îl privește pe inculpat.

Cu privire la lipsa inculpatului de la acest termen, apărarea susține că nu prejudiciază în niciun fel instanța de judecată, ci propria sa persoană, pentru că nu poate veni cu elemente care să infirme suspiciunea rezonabilă că a săvârșit infracțiunea pentru care este acuzat, precum și nevinovăția sa.

Or, doar suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit infracțiunea pentru care este cercetat nu este suficientă pentru a se putea dispune luarea măsurii arestării preventive, măsură cu caracter de excepție.

Mai mult, oricât de probat ar fi, în opinia apărării, această suspiciune rezonabilă rămâne doar o suspiciune, care nu poate să înfrângă prezumția de nevinovăție.

Pe lângă această suspiciune rezonabilă, procurorul mai invocă existența a încă trei motive, și anume, faptul că lăsarea în libertate ar împiedica buna desfășurare a procesului penal și ar împiedica săvârșirea de noi infracțiuni, precum și pentru înlăturarea unei stări de pericol.

Cu privire la susținerea că s-ar împieta buna desfășurare a procesului penal, în situația în care inculpatul ar fi cercetat în stare de libertate, apărarea susține că nu vede în cel fel s-ar împieta din moment ce nu există niciun fel de probă în acest sens.

De asemenea, cu privire la prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, apărarea susține că inculpatul nu mai face parte dintr-o astfel de comisie pentru a săvârșii noi infracțiuni, iar în ceea ce privește necesitatea luării unei astfel de măsuri, motiv de faptul că se înlătură o stare de pericol pentru ordinea publică, solicită să se aibă în vedere că această infracțiunea nu este de violență, și, ca atare, nu poate genera impactul și sentimentul de insecuritate pe care îl poate genera o infracțiune de violență.

În ceea ce privește acordarea onorariului, apărarea solicită dublarea acestuia.

Inculpatul Diacomatu Sergiu Ionuț, în ultimul cuvânt, arată că este nevinovat și este de acord cu concluziile formulate de apărătorul său.

Inculpata Constantinovici Rodica, în ultimul cuvânt, precizează că achiesează la concluziile apărătorilor săi și solicită respingerea propunerii de arestare preventivă formulată de parchet, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute

de lege. Nu este o persoană periculoasă, până ieri dimineață era un om normal care își desfășura viața în mod decent. Nu intenționează să comită infracțiuni sau să influențeze desfășurarea anchetei penale.

Inculpata Alexandru Lăcrămioara, în ultimul cuvânt, menționează că este nevinovată, sens în care, solicită respingerea propunerii formulate de Direcția Națională Anticorupție. Arată că dorește să meargă la serviciu pentru a-și întreține familia, fiind singurul întreținător al acesteia.

Inculpatul Rotaru Mihai, în ultimul cuvânt, solicită respingerea aplicării unei pedepse privative de libertate, iar în cazul în care instanța va considera că se impune o măsură preventivă, solicită dispunerea măsurii controlului judiciar sau a arestului la domiciliu. Precizează că este tatăl a patru copii minori, de care dorește să fie alături de sărbători.

JUDECĂTORUL DE DREPTURI ȘI LIBERTĂȚI

Referitor la propunerea de arestare preventivă a inculpaților Dumitrea Crinuța Nicoleta, Rotaru Mihai, Diacomatu Sergiu Ionuț, Constantinovici Rodica, Alexandru Lăcrămioara, Negurici Sergiu și, în lipsă, a inculpatului Marko Attila Gabor, în cursul urmăririi penale, Judecătorul de Drepturi și Libertăți constată următoarele:

Prin referatul nr. 660/P/2014 din 27 noiembrie 2015, Ministerul Public Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Corupției, a propus Judecătorului de Drepturi și Libertăți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, arestarea preventivă, pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data de 28.XI.2015 și până la data de 27.XII.2015 a inculpaților: ALEXANDRU LĂCRĂMIOARA pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 297, alin. 1 din Cod pen. și art. 309 din Cod pen.; CONSTANTINOVICI RODICA, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 297, alin. 1 din Cod pen. și art. 309 din Cod pen.; DIACOMATU SERGIU IONUT, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 297, alin. 1 din Cod pen. și art. 309 din Cod pen.; NEGURICI SERGIU, pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 48 din Cod pen. raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 297, alin. 1 din Cod pen. și art. 309 din Cod pen.; ROTARU MIHAI, pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave dacă

funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 48 din Cod pen. raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 297, alin. 1 din Cod pen. și art. 309 din Cod pen. și cumpărare de influență, faptă prevăzută de art. 292, alin. 1 din Cod pen. raportat la art. 6 din Legea 78/2000 modificată, ambele cu aplicarea dispozițiilor art. 38, alin. 1 din Cod pen.; DUMITREAN CRINUȚA NICOLETA, pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 297, alin. 1 din Cod pen. și art. 309 din Cod pen.; MARKO ATTILA – GABOR (în lipsă), pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 297, alin. 1 din Cod pen. și art. 309 din Cod pen.

În Referatul cu propunere de arestare preventivă s-a menționat faptul că acesta îi vizează doar pe inculpații: Dumitrean Crinuța Nicoleta, Diacomatu Sergiu Ionuț, Marko Attila - Gabor, Alexandru Lăcrămioara, Constantinovici Rodica, Negurici Sergiu Și Rotaru Mihai, inculpați față de care a fost pusă în mișcare acțiunea penală prin ordonanțele din data de 26.11.2015 și care au fost reținuți la data de 26.11.2015.

În același Referat s-a menționat faptul că pentru inculpații Oltean Ioan și Teodorescu Cătălin Florin s-a solicitat, la data de 27.11.2015, în conformitate cu dispozițiile art. 72 alin. 2 din Constituția României și ale art. 193 alin. 1 și 2 din Regulamentul Camerei Deputaților, ca Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție să sesizeze Ministrul Justiției pentru a cere președintelui Camerei Deputaților încuviințarea arestării preventive.

De asemenea, s-a menționat că prezentul Referat nu îl vizează pe inculpatul Baci Renuș deoarece acesta se află în executarea unei pedepse privative de libertate într-un alt dosar și pe parcursul urmăririi penale în această cauză a dat declarații care au ajutat la lămurirea modalității de comitere a unora dintre infracțiuni oferind detalii care s-au coroborat cu împrejurări ce nu puteau fi stabilite în alt mod.

În motivarea Referatului cu propunere de arestare preventivă a inculpaților s-au învederat, în esență, următoarele:

Prin ordonanța nr. 10/P/2015 din 16.01.2015 s-a dispus începerea urmăririi penale in rem pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 297, alin. 1 din Cod pen. și art. 309 din Cod pen., ca urmare a sesizării Guvernului României din data de 12.01.2015, referitoare la dosarele în care s-au acordat despăgubiri de către Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților (A.N.R.P.), în perioada 2009 – 2011.

Din cuprinsul sesizării sus-menționate a rezultat că, prin decizia nr. 10 din data de 10.10.2013, Curtea de Conturi a României a reținut că A.N.R.P. a acordat despăgubiri pe baza unor rapoarte de evaluare contrare standardelor internaționale, aceste rapoarte supraevaluând imobilele cu procente cuprinse între 20% și 80%, în peste 500 de dosare de despăgubire.

Prin ordonanța nr. 10/P/2015 din data de 13.03.2015 s-a dispus reunirea dosarului nr. 10/P/2015 la dosarul nr. 700/P/2014.

Prin rechizitoriul nr. 700/P/2014 din data de 08.04.2015 s-a dispus, printre altele, disjungerea cauzei și continuarea cercetărilor într-un alt dosar cu privire la dosarul de despăgubire nr. 46076/CC, constituindu-se astfel dosarul penal nr. 215/P/2015.

Prin ordonanța nr. 215/P/2015 din 15.07.2015, s-a dispus disjungerea cauzei în legătură cu dosarul de despăgubire nr. 46076/CC, constituindu-se dosarul nr. 633/P/2015, iar prin referatul din data de 15.07.2015 s-a propus conexarea dosarului nr. 633/P/2015 la dosarul nr. 680/P/2014.

Prin ordonanța din data de 04.11.2015, s-a dispus conexarea dosarului nr. 633/P/2015 la dosarul nr. 660/P/2014.

Prin ordonanța nr. 660/P/2014 din data de 12.01.2015 s-a dispus începerea urmăririi penale în cauză cu privire la infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit și instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, fapte prevăzute de art. 297 alin. 1 din Cod pen. raportat la art. 13² din Legea 78/2000 modificată și art. 47 din Cod pen. raportat la art. 297 alin. 1 din Cod pen. în referire la art. 6 din Legea 78/2000 modificată.

Prin ordonanța din data de 17.07.2015 s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care se efectuează urmărirea penală din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 din Cod pen. și instigare la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 47 din Cod pen. cu raportare la art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 din Cod Pen., în abuz în serviciu, cu consecințe deosebit de grave, dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 din Cod pen. și la art. 309 din Cod pen. și complicitate la abuz în serviciu, cu consecințe deosebit de grave, dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, faptă prevăzută de art. 48 din Cod pen. în referire la art. 13² din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 din Cod pen. și la art. 309 din Cod pen., ambele cu aplicarea art. 38, alin. 1 din Cod pen.

Prin ordonanța din data de 04.11.2015, s-a dispus extinderea urmăririi penale și cu privire la săvârșirea infracțiunilor de luare de mită și dare de mită, fapte prevăzute de art. 289 alin. 1 din Cod pen. raportat la art. 6 din Legea

78/2000 modificată și art. 290 alin. 1 din Cod pen. raportat la art. 6 din Legea 78/2000 modificată.

Prin ordonanțele procurorului din data de 25.11.2015, s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspecti pentru infracțiunile reținute în sarcina fiecăruia, iar prin ordonanțele din data de 26.11.2015, s-a dispus și punerea în mișcare a acțiunii penale față de aceștia pentru faptele menționate.

În sarcina inculpaților Dumitrescu Crinuța Nicoleta, Diacomatu Sergiu Ionuț, Constantinovici Rodica, Alexandru Lăcrămioara și Marko Attila Gabor, membri ai Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor din cadrul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, s-a reținut că la data de 17.06.2010 aceștia au aprobat despăgubirea în cuantum de 108.932.000 lei pentru cesionarul Rotaru Mihai cu încălcarea dispozițiilor art. 16, alin. 7 din Legea nr. 247/2005, privind reforma în domeniile proprietății și justiției și cu referire la dispozițiile art. 7 din Regulamentul nr. 30 din 2005, faptă care se circumserie infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 297 alin. 1 C. penal și art. 309 C. penal.

În Referatul cu propunere de arestare preventivă a inculpaților menționați s-a mai reținut că, în raport cu dispozițiile legale menționate care reglementează și disciplinează activitatea în cadrul A.N.R.P – C.C.S.D., ca entitate publică, probele administrate până în acest moment au demonstrat că despăgubirea ce i se cuvenea cesionarului era de aproximativ 21 milioane lei și că folosul necuvenit dat cesionarului datorită conduitei infracționale a inculpaților îl reprezintă suma de 87.291.596 lei care constituie și o pagubă pentru bugetul statului, deoarece există legătură cauzală directă între conduita abuzivă a inculpaților, folosul necuvenit obținut de cesionar și acest prejudiciu.

Referitor la inculpații Rotaru Mihai și Negurici Sergiu, cercetați pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave dacă funcționarul a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prev. de art. 48 C. penal rap. la art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 297 alin. 1 C. penal și art. 309 C. penal, s-a reținut în sarcina acestora săvârșirea faptelor menționate deoarece raportul de evaluare, documentele depuse la C.C.S.D și actele materiale individuale îndeplinite, au constituit acte de sprijin pentru decizia infracțională a autorilor.

S-a mai reținut că prin ordonanța din data de 25.11.2015 față de inculpații Oltean Ioan ȘI Rotaru Mihai s-a dispus schimbarea încadrării juridice din infracțiunile de dare și luare de mită în infracțiunile de cumpărare de influență și trafic de influență și efectuarea în continuare a urmăririi penale pentru săvârșirea infracțiunilor de cumpărare de influență și trafic de influență, fapte prevăzute de art. 292, alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea 78/2000

modificată, respectiv prevăzută de art. 291, alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea 78/2000 modificată, cu aplicarea dispozițiilor art. 38 din Cod penal.

Examinând propunerea de arestare preventivă a inculpaților **DUMITREAN CRINUȚA NICOLETA, ROTARU MIHAI, DIACOMATU SERGIU IONUȚ, CONSTANTINOVICI RODICA, ALEXANDRU LĂCRĂMIOARA, NEGURICI SERGIU** și, în lipsă, a inculpatului **MARKO ATILA GABOR**, Judecătorul de drepturi și libertăți de la Înalta Curte de Casație și Justiție reține următoarele:

În Referatul cu propunerea de arestare preventivă formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combateră a Corupției din 27.11.2015, solicitarea de luare a măsurii arestării preventive a inculpaților s-a întemeiat pe dispozițiile art.224, art.223 alin.2 din Codul procedură penală raportat la art.202 alin.1 și 3 din Codul procedură penală.

Potrivit art. 202 C.pr.pen., măsurile preventive pot fi dispuse dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului sau inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecarea ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni.

Potrivit alin.3 al aceluiași articol, orice măsură preventivă trebuie să fie **proporțională** cu gravitatea acuzației aduse persoanei față de care este luată și **necesară** pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea acesteia.

În privința măsurii arestării preventive, conform art. 223 alin. 2 din Codul de procedură penală, aceasta poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede ori alte valori, șantaj, viol, lipsire de libertate, evaziune fiscală, ultraj, ultraj judiciar, o infracțiune de corupție, o infracțiune săvârșită prin mijloace de comunicare electronică sau o altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care aceasta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este **necesară** pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

Așadar, pentru luarea măsurii arestării preventive, trebuie să fie îndeplinite cumulativ următoarele condiții: **1.** existența probelor din care rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit (cel puțin) una din infracțiunile enunțate de textul legal menționat; **2.** privarea de libertate a inculpatului este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică.

1. În analiza primei condiții sus menționate, judecătorul de drepturi și libertăți constată că în cauză există probe din care rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpații au săvârșit infracțiunile pentru care sunt cercetați, în accepțiunea dispozițiilor art. 97 alin. 1 C.pr.pen.

În sensul art.97 din Codul de procedură penală, constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei și care contribuie la aflarea adevărului în procesul penal.

În ceea ce privește noțiunea de „suspiciune rezonabilă” că persoana a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, Judecătorul de drepturi și libertăți relevă faptul că în absența unei definiții ori a unor criterii de stabilire a acestui caracter rezonabil care să fie prevăzute de noul cod, ea trebuie interpretată în sensul stabilit de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privitoare la existența unor date, informații care să convingă un observator obiectiv și imparțial că este posibil ca persoana cercetată să fi săvârșit infracțiunea de care este acuzată.

Art.5 paragraf.1 lit. c din Curții Europene a Drepturilor Omului, admite privarea de libertate a unei persoane atunci când „există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune”.

În aplicarea art. 5 paragraful 1 lit. c , jurisprudența europeană a dezvoltat conceptul de „motive verosimile”, subliniindu-se că ele pot fi deduse din fapte sau informații de natură să convingă un observator obiectiv că este posibil ca persoana în cauză să fi săvârșit infracțiunea. Caracterul plauzibil al informațiilor depinde de ansamblul circumstanțelor cauzei; totuși, forța probantă a acestor date nu trebuie să fie de același nivel cu cea care ar justifica o soluție de condamnare ori ar putea fundamenta o acuzație, acestea urmând a fi probate în faza ulterioară a anchetei penale (hotărârile Murray contra Regatului Unit, 14310/88; Varga c. României, 7395/01; Fox, Campbell și Hartley c. Regatului Unit, 30.08.1990).

Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materie, mai statuează că nu este necesar ca la momentul luării măsurii arestării preventive să existe probe suficiente pentru a se putea formula o acuzare completă, după cum, nu trebuie ca aceste date să aibă aceeași forță ca cele necesare pentru a justifica o condamnare sau pentru a formula o acuzare, nefiind necesar ca persoana să fie, într-un final, și acuzată sau trimisă în judecată.

Tot în jurisprudența europeană este acceptat, în unele cauze, faptul că autoritățile apreciază că trebuie să păstreze un suspect în detenție, cel puțin la începutul anchetei, pentru a-l împiedica să o perturbe, în special dacă este vorba despre o cauză complexă care necesită cercetări delicate și multiple.

Așadar, aprecierile judecătorului chemat să decidă asupra arestării preventive privesc o evaluare provizorie a probelor în acuzare pentru a-și putea forma convingerea necesară și pentru a putea decide dacă există acea suspiciune

rezonabilă, fără a influența prezumția de nevinovăție ori soluția ce va fi pronunțată la sfârșitul procesului penal.

Raportat la cele arătate, Judecătorul de drepturi și libertăți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, analizând actele și lucrările dosarului, constată că în cauza de față există probe suficiente pentru a justifica și a face verosimilă presupunerea rezonabilă că inculpații au săvârșit faptele pentru care sunt cercetați și în legătură cu care s-a propus luarea măsurii arestării preventive.

Din analiza coroborată a întregului material probator administrat până la acest moment procesual, respectiv: Raportul Curții de Conturi nr.10 din 10.12.2013, Raportul de control al Primului Ministru, declarațiile martorilor Munteanu Sorin Dinescu Diana, Neamtu Viorica, Stancu Angelica, Daia Ana-Maria, Petrescu Simona, declarațiile suspectilor, declarațiile inculpaților, documente ridicate de la ANRP și înscrisurile atașate dosarului, rezultă împrejurările faptice relevate de organul de urmărire penală.

Referitor la săvârșirea pretinselor fapte în legătură cu soluționarea dosarului de despăgubire nr. 46076/CC aflat pe rolul A.N.R.P., Judecătorul de drepturi și libertăți reține următoarele:

Pornind de la aspectele menționate în Referatul cu propunere de arestare preventivă a inculpaților, Judecătorul de drepturi și libertăți reține că activitatea infracțională și intermedierea relațiilor între inculpați, finalizată la data de 17.06.2010 cu primirea titlului de despăgubire pentru suma de 87.291.596 lei de către inculpatul Rotaru Mihai, s-a derulat de la sfârșitul anului 2009 continuând pe parcursul a 7 luni.

Activitate infracțională astfel desfășurată a fost circumscrisă folosului bănesc necuvenit obținut de către inculpatul Rotaru Mihai și s-a aflat în strânsă legătură cu urgentarea și aprobarea dosarului de despăgubire nr. 46076/CC dar și cu interesul numitului Oltean Ioan, care a primit suma de 600.000 euro de la cesionar pentru presupusa intervenție realizată.

Astfel, în dosarul de despăgubire nr. 46076/CC/2009, a fost emis titlul de despăgubire nr. 8250 din data de 17.06.2010, de către președintele A.N.R.P., inculpata Dumitrescu Crinuța Nicoleta pentru cesionarul inculpat Rotaru Mihai.

Decizia de despăgubire nr. 8250 din 17.06.2010, s-a bazat pe hotărârea din aceeași zi a celor 7 membrii C.C.S.D, pe raportul supraevaluat al expertului evaluator inculpatul Negurici Sergiu privind terenul situat în Pitești, în suprafață de 61.857 mp, pe conduita infracțională manifestată de Oltean Ioan și pe documentele depuse de inculpatul Rotaru Mihai.

În acest context, probele administrate confirmă faptul că, deputatul Oltean Ioan, care avea relații cointeresate cu cesionarul și cu președintele A.N.R.P. inculpata Dumitrescu Crinuța Nicoleta, și-a exercitat influența la aceasta din urmă și astfel a obținut pentru inculpatul Rotaru Mihai urgentarea și aprobarea despăgubirii.

În schimb, inculpatul Rotaru Mihai i-a remis deputatului Oltean Ioan, anterior datei de 17.06.2010, suma de 600.000 euro, locul primirii banilor fiind în incinta parohiei din Chitila.

Materialul probator administrat relevă faptul că, influența exercitată la nivelul președintelui A.N.R.P. inculpata Dumitrescu Crinuța Nicoleta, în mod singular, nu ar fi fost de natură să determine obținerea folosului necuvenit pentru cesionar, deoarece decizia nu aparținea în exclusivitate acesteia ci despăgubirea putea fi obținută numai prin votul, decizia, aprobarea tuturor celor șapte membri ai Comisiei Centrale din cadrul A.N.R.P.

Din probele administrate rezultă că, în toamna anului 2009, inculpatul Rotaru Mihai a contactat-o telefonic pe martora Neațu Viorica Vana în legătură cu obiectul dosarului aflat pe rolul Tribunalului Argeș, care viza terenul său în suprafață de 61.857 mp.

Din declarația martorei Neațu Viorica Vana, rezultă că inculpatul Rotaru Mihai i-a spus acesteia că „vrea să cumpere drepturile sale litigioase” iar după ce s-a consultat cu avocata sa a fost de acord să încheie această tranzacție pentru suma de 750.000 euro "deoarece se judeca de peste 8 ani și simțea că nu are nicio șansă", așa încât, contractul de cesiune a fost încheiat în 27 noiembrie 2009.

Astfel, în declarația sa din data de 02.11.2015 (filele 192 -195 vol.II urm.pen.) martora a arătat că: „În anul 2001, odată cu apariția Legii 10, am formulat o cerere de restituire în natură a imobilelor. În anul 2009, după ce am terminat toate litigiile de pe instanță, a fost emisă decizia nr. 230/2009, prin care au fost propuse despăgubiri. Nu am fost de acord și am formulat contestație la Tribunalul Pitești, solicitând anularea deciziei și restituirea în natură a terenurilor libere. În timpul judecății am primit un telefon de la un individ care s-a recomandat Rotaru Mihai care mi-a spus că vrea să cumpere drepturile mele litigioase. Eu i-am spus să ia legătura cu avocata mea, Gherman Marcelina întrucât eu nu mă pricepeam. I-am dat numărul de telefon al avocatei mele. Am stabilit prețul vânzării la suma de 750.000 euro. Am întocmit două antecontracte, primind de la Rotaru Mihai, cu titlu de avans suma de 200.000 euro, bani care mi-au fost plătiți prin ordin de plată. La data stabilită am mers la un notar pe care l-a ales cumpărătorul și aici am semnat contractul de cesiune de drepturi litigioase și o procură de reprezentare, Rotaru Mihai cerând și toate actele care atestau drepturile asupra proprietății. Nu rețin pentru ce anume era procura. Având în vedere vârsta înaintată pe care o aveam la data tranzacției mi s-a solicitat de la notariat un certificat de la IML care să îmi ateste discernământul. În momentul când am semnat contractul de cesiune, am primit, tot prin ordin de plată, suma de 550.000 euro. Ulterior am aflat de la televizor că ANRP a plătit pentru dosarul de despăgubire deschis pe numele meu suma de aproximativ 20 milioane euro. După ce am semnat contractul de cesiune, la cererea expresă lui Rotaru Mihai, am renunțat la contestația aflată în curs de judecată la Tribunalul Pitești și la un dosar pe care îl deschiseseam la CEDO. Eu

personal nu am formulat nicio cerere către ANRP de soluționare cu prioritate a dosarului meu de despăgubire".

Din conținutul declarația martorei Neațu Viorica Vana mai rezultă că inculpatul Rotaru Mihai a fost cel care a căutat și a găsit o persoană îndreptățită la despăgubire, căreia i-a cumpărat dosarul litigios, cunoscând că de îndată ce va înregistra cererea la A.N.R.P. va obține un beneficiu consistent.

Acest fapt este demonstrat inclusiv prin împrejurarea că, odată cu cesiunea, inculpatul Rotaru Mihai a solicitat de la titulară și procură de reprezentare, aspect detaliat de avocata martorei Neațu Viorica Vana, numita Gherman Marcelina Ilinca Marjoly în declarația sa din data de 02.11.2015, arătând că: „Rotaru Mihai a condiționat plata banilor de renunțarea din partea clienței mele la toate acțiunile judiciare aflate pe rol inclusiv la memoriul adresat CEDO referitor la încălcarea dreptului de proprietate asupra imobilului din strada Câmpineanu”.

Relevanța acestei împrejurări este pregnantă în contextul în care cesionarul Rotaru Mihai putea îndeplini orice fel de formalitate și putea introduce orice fel de cerere la autoritățile competente, inclusiv la A.N.R.P., ca cesionar.

Este de reținut că importanța contextuală a acestei achiziții este evidentă și relevă faptul că inculpatul Rotaru Mihai a identificat oportunități de îmbogățire prin cesionarea drepturilor de la persoane care au solicitat în temeiul Legii nr. 247/2005 reconstituirea dreptului de proprietate.

În acest context, probele administrate în cauză dovedesc faptul că procura de reprezentare solicitată și obținută de inculpatul Rotaru Mihai de la martora Neațu Viorica Vana, a căpătat valență și importanță, întrucât acesta a avut în mod efectiv posibilitatea să intervină la A.N.R.P., să-i fie soluționată cererea în regim de urgență și să-i fie acordată o sumă de bani colosală.

Această situație rezultă și din faptul că, la câteva zile după ce a cesionat drepturile litigioase de la martora Neațu Viorica Vana -la 27.11.2009-, cesionarul inculpat Rotaru Mihai a înregistrat la A.N.R.P. cererea de despăgubiri sub nr. 46076/CC/2009.

Legat de acest aspect important de sesizat este faptul că la A.N.R.P. cererea de despăgubire a fost înregistrată în decembrie 2009 cu scopul de a induce ideea că martora Neațu Viorica Vana a depus-o personal.

Relevanța probatorie a acestui fapt o constituie, împrejurarea că drepturile litigioase au fost cesionate la data de 27.11.2009, dar numai martora Neațu Viorica Vana îndeplinea condițiile ANRP pentru soluționare cu prioritate deoarece aceasta era o persoană în vârstă care putea formula, în considerarea dispozițiilor legale, cerere de urgență. În acest fel se justifică motivul pentru care cesionarul a depus cererea de soluționare cu prioritate, ca și cum ar fi aparținut martorei Neațu Viorica Vana.

Această concluzie este susținută de declarația martorei: „Eu personal nu am formulat nicio cerere către A.N.R.P de soluționare cu prioritate a dosarului

de despăgubire,, care reprezintă o dovadă clară că demersul administrativ de înregistrare a cererii cesionarului a fost necesar doar pentru aparența de respectare a procedurilor și care evidențiază cel puțin cunoașterea cutumelor de la nivelul A.N.R.P. aplicabile cesionarilor agreeați, preferați sau protejați.

Este cert faptul că prin depunerea de către inculpatul Rotaru Mihai la dosarul de despăgubire a cererii de soluționare cu prioritate ca și cum aceasta ar fi fost depusă de martora Neațu Viorica Vana, fără să atașeze procura de reprezentare, acesta a vrut să ascundă faptul că la momentul respectiv devenise cesionar al drepturilor litigioase.

De altfel, probatoriul administrat dovedește faptul că inculpatul Rotaru Mihai a depus cererea de soluționare cu prioritate pe numele martorei Neațu Viorica Vana, cunoscând traseul rezolvării, iar intervenția realizată de inculpatul Oltean Ioan la președintele A.N.R.P. pentru el, i-au asigurat o certitudine că această modalitate de rezolvare îi va aduce profitul scontat .

Referitor la acest din urmă aspect, este de remarcat faptul că, inculpații Dumitrean Crinuța Nicoleta- președintele Comisiei Centrale - și Oltean Ioan-deputat, datorită relațiilor apropiate, aceștia își comunicau reciproc activitățile desfășurate.

De altfel, prezența constantă a acestuia la ANRP și interesul comun pentru unele dosare, au făcut ca în timp, majoritatea angajaților să știe cine erau cesionarii protejați de deputatul Oltean Ioan.

Așa fiind, în momentul în care un dosar de despăgubire apărea pe numele cesionarului protejat, acordarea unei despăgubiri consistente și soluționarea rapidă a dosarului, prin parcurgerea etapelor legale într-un mod formal, indiferent câte note de observații conținea dosarul din partea personalului aparatului tehnic de specialitate, toate acestea țineau de o anumită rutină așa încât o eventuală invocare a împrejurării că inculpatul Rotaru Mihai nu a discutat cu toți membrii CCSD, iar Oltean Ioan nu avea atribuții la nivelul ANRP, nu ar fi putut fi invocată și acceptată în condiții serioase.

Din actele dosarului rezultă că, deputatul Oltean Ioan nu avea atribuții funcționale ori de demnitate publică și nici tangență cu activitatea ANRP, numirea membrilor CCSD, inclusiv a președintelui ANRP fiind în competența primului ministru.

Cu toate acestea, din declarațiile martorilor audiați în cauză rezultă că deputatul Oltean Ioan era o prezență constantă în instituție, în biroul președintelui și era considerat ca un șef pentru inculpata Dumitrean Crinuța, fiind de notorietate în rândul funcționarilor că inculpatul Rotaru Mihai care avea mai multe dosare de despăgubire în care era cesionar, beneficia de soluționări rapide și despăgubiri generoase, președintele Comisiei Centrale acordând sprijin direct și imediat soluționării dosarelor de despăgubire de interes pentru acesta.

Mai mult, probatoriul administrat dovedește faptul că unele dosare de despăgubire erau soluționate foarte repede, peste ordinea reglementată, contrar

dispozițiilor legale doar în considerarea faptului că acel cesionar era protejatul său. Astfel, activitatea infracțională a inculpatului Rotaru Mihai de achiziționare a drepturilor litigioase și înregistrarea cererii la A.N.R.P. s-a transformat prin acțiunile și mijloacele folosite ulterior în intervalul de timp menționat, inclusiv a inculpaților Constantinovici Rodica, Marko Attila Gabor, Alexandru Lăcrămioara, într-o voință comună de acțiune a membrilor C.C.S.D. de a oferi despăgubirea necuvenită acestuia printr-o activitate abuzivă derulată în exercitarea atribuțiilor de membri ai Comisiei Centrale.

Raportat strict la cronologia dosarului de despăgubire nr. 46076/CC, în special din adresa nr.844744 din 10.12.2009 a A.N.R.P. rezultă că, în perioada 10 decembrie 2009 – 14.04. 2010, CCSD a solicitat date Primăriei Pitești, cu precizarea că sunt necesare în vederea soluționării solicitării martorei Neațu Viorica Vana.

Acest demers, precedat de depunerea la data de 09.12.2009 a cererii de soluționare în regim de urgență a dosarului 46076/CC72009 ca și cum ar fi aparținut martorei Neațu Viorica Vana motivată de vârsta înaintată și afecțiunile de care suferă, dovedește înțelegerea infracțională devenită chiar și tacită la nivelul inculpaților membri ai C.C.S.D.

Această concluzie se bazează pe faptul că, nici după depunerea de către cesionar la data de 14.04.2010 a cesiunii, deci a dovezii că dosarul de despăgubire îi aparține încă din 27 noiembrie 2009, membrii CCSD nu au revenit asupra urgenței de soluționare.

În acest sens este de observat faptul că, dacă până la data când s-a aprobat soluționarea cu prioritate a cererii, inculpatul Rotaru Mihai a ascuns scopul urmărit prin modul în care a înregistrat cererea de soluționare în regim de urgență, în mod cert de la data de 14.04.2010 (dată când acesta a adus la cunoștință că este cesionarul drepturilor aparținând martorei Neațu atașând contractul de cesiune drepturi datat 27.11.2009), membrii Comisiei Centrale aveau posibilitatea să constate scopul urmărit de cesionar, respectiv acordarea urgentă a banilor din bugetul public, cu atât mai mult cu cât tot membrii C.C.S.D. au fost cei care au desemnat evaluatorul după data de 14.04.2010.

În această împrejurare, chiar dacă s-ar accepta ipoteza că până la data de 14.04.2010 inculpații nu au avut cunoștință de situația reală a dosarului, după această dată, dacă aceștia ar fi efectuat minime, chiar și formale, verificări măcar în momentul când au desemnat evaluatorul, atunci cu siguranță ar fi constatat că se impunea a se reveni asupra aprobării urgente deoarece cesionarul nu îndeplinea cerințele de prioritate.

Acest aspect trebuie coroborat și cu faptul că la sfârșitul anului 2009 existau mii de dosare de despăgubire nesoluționate, în condițiile în care la nivelul ANRP a fost instituită metodologia de soluționare a dosarelor în ordinea înregistrării, tocmai pentru a se da prevalență soluționării în regim de urgență, a cererilor bazate cu adevărat pe argumente de vârstă, sănătate ori cazuri excepționale conform legii.

Astfel, inculpații membri ai Comisiei Centrale, cu precădere președintele acestei comisii, deși aveau posibilitatea să constate că se află în fața unui caz care nu îndeplinește cerința urgenței, au desemnat evaluatorul pentru a urgenta rezolvarea dosarului cu consecința realizării folosului necuvenit de către cesionar.

În acest sens, elocventă este declarația martorei Daia Ana Maria Mădălina care a arătat în declarația sa că: „dosarele aflate pe rolul ANRP erau soluționate în ordinea înregistrării lor începând cu anul 2008, cu excepția celor care aveau aprobate cereri de soluționare cu prioritate...pe Olteanu Ioan l-am întâlnit în perioada 2010 – 2011 în ANRP când m-am întâlnit cu el în lift... ,

Din declarația aceluiași martor rezultă că din data de 01.04.2010 a deținut funcția de șef serviciu pentru stabilirea și acordarea despăgubirilor iar în perioada anilor 2009 – 2010 i-a fost repartizat dosarul de despăgubire nr. 46076/CC ca urmare a aprobării de către C.C.S.D a cererii de soluționare cu prioritate a acestui dosar formulată de către martora Neațu Viorica iar ulterior aprobării acestei cereri cu regim prioritar a fost înregistrat contractul de cesiune drepturi litigioase încheiat între inculpatul Rotaru Mihai și martora Neațu Viorica.

Dosarul nr. 46076/CC a fost repartizat de către C.C.S.D, inculpatului Negurici Sergiu care a întocmit raportul de evaluare, iar la data de 01.06.2010 sub nr. 31942 Direcția pentru Contencios și pentru Coordonarea Secretariatului Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor i-a comunicat evaluatorului că comparabilele calificate pentru analiză sunt neconforme Standardelor Internaționale de Evaluare. Explicațiile transmise de către evaluator, deși nu răspundeau cerinței legale, acestea au fost avizate și, prin decizia membrilor C.C.S.D din 17.06.2010, i s-a acordat suma de 108.932.000 lei. În aceeași zi a fost emisă decizia nr. 8250 din 17.06.2010 reprezentând titlul de despăgubire pentru suma de 108.932.000 lei. Din această sumă cuantumul de 87.291.596 lei, a reprezentat folosul necuvenit pentru cesionar.

Aprobarea dosarului menționat în ședința C.C.S.D din 17.06.2010 și emiterea deciziei de despăgubire în aceeași zi, a reprezentat o favoare pe care membrii comisiei au făcut-o în activitatea de prioritizare a soluționării cererii și de aprobare a unei evaluări colosale pentru cesionarul inculpat Rotaru Mihai.

Soluționarea rapidă a cererii, concretizată în obținerea de despăgubiri în câteva luni, este justificată în contextul probator doar de relația creată între inculpații Dumitrean Crinuța Nicoleta, Rotaru Mihai și Olteanu Ioan, dacă se are în vedere și împrejurarea remiterii de către inculpatul Rotaru Mihai deputatului Olteanu Ioan a unui procent de aproximativ 30% din valoarea folosului necuvenit încasat reprezentând 600.000 euro din suma de 87 milioane lei.

În acest sens, din declarațiile martorului Alexandrescu Ion Adrian, audiat la data de 25.11.2015, rezultă că inculpatul Rotaru Mihai a dat deputatului Olteanu Ioan suma de 600.000 euro în scopul de a interveni pe lângă inculpata Dumitrean Crinuța Nicoleta în scopul sus arătat.

Astfel, martorul a declarat că: „în calitate de preot paroh al parohiei Chitila jud. Ilfov l-am cunoscut pe Baciú Remus Virgil în anul 2009 iar acesta venea deseori la așezământul social cu prieteni ai săi și persoane care îi aduceau documente legate de dosare ANRP ale acestora; în anul 2010 prin intermediul lui Baciú Remus Virgil l-a cunoscut și pe Diacomatu Sergiu Ionuț, iar aceștia adesea discutau la biroul său de la parohie probleme legate de ANRP, de dosarele pe care le aveau pe rolul ANRP și despre persoanele pe care trebuia să le ajute pentru rezolvarea dosarelor, context în care au discutat și despre Rotaru Mihai care cumpărase drepturi litigioase de la persoane ce au depus dosare de despăgubire,,.

Din conținutul declarației acestui martor rezultă că, între martorul Baciú Remus și inculpatul Rotaru Mihai exista o legătură apropiată, că acesta a asistat inclusiv la discuțiile numitului Baciú Remus Virgil și Diacomatu Sergiu Ionuț despre modul cum dosare ANRP ale unor cesionari erau soluționate cu prioritate, fiind vehiculate sume între 1 milion euro și 50 milioane euro care reprezentau valoarea despăgubirilor fiind perceput un comision de 25 – 30% în funcție de valoarea dosarului de despăgubire.

De asemenea martorul a arătat că Baciú Remus Virgil și Dumitrean Crinuța Nicoleta erau "sub umbrela numitului Oltean Ioan" care putea face presiuni asupra lor și ajutau la rezolvarea unor dosare ale unor cumpărători de drepturi litigioase, precum Gheorghe Stelian, Dorin Cocoș existând la nivelul ANRP și obligații politice, că Baciú Remus Virgil se afla și în tabăra numitului Diacomatu Sergiu Ionuț și favoriza rezolvarea dosarelor pentru cumpărătorii de drepturi litigioase printre care și Rotaru Mihai. Din declarația aceluiași martor rezultă că în preajma Paștelui 2010 în curtea bisericii din Chitila, inculpatul Oltean Ioan a primit un sac mare de bani de la șoferul inculpatului Rotaru Mihai suma de 600.000 euro.

Declarația martorului denunțator Alexandrescu Ion Adrian se coroborează cu declarația martorului Toma Victor din care rezultă că inculpatul Rotaru Mihai era un obișnuit al așezământului social din Chitila, așa încât concluzia că banii au fost dați și primiți în acel așezământ este verosimilă.

Astfel, martorul Toma Victor, în declarația sa din data de 25.11.2015, a arătat că: „în perioada 17.02.2008 - 01.02.2015 am lucrat la biserica Sf. Ioan Botezătorul din Chitila, ca administrator voluntar. Din data de 18.12.2007 și până în iulie 2012 preot paroh al bisericii a fost Alexandrescu Ion Adrian, care locuia împreună cu soția și cei doi copii în casa parohială situată în curtea bisericii. În perioada cât Alexandrescu Ion Adrian a fost preot paroh al bisericii acesta era vizitat de mai multe persoane, pe care le ducea în așezământul social situat în incinta bisericii, deasupra cancelariei acestuia. Persoanele care veneau la așezământul social erau de regulă cam aceleași, respectiv: Baciú Remus, despre care știu că lucra la ANRP, Rotaru Mihai, care era prieten cu Alexandrescu Ion Adrian și Baciú Remus. Cel mai des la biserică veneau Baciú Remus, Sergiu, Ionescu Marian, Victor Ciocoiu și Rotaru Mihai".

Așa cum rezultă din datele publice ale raportului Curții de Conturi, în anii 2009-2010 existau 9711 dosare rămase nesoluționate și foarte multe altele nesoluționate de ani de zile, întrucât zeci de dosare se restituiau evaluatorilor pentru refacerea rapoartelor care nu respectau standardele internaționale de evaluare.

Așadar, în condițiile în care mii de dosare erau în nelucrare în 2010 ca concluzia că urgentarea soluționării dosarului de despăgubire nr. 46076/CC/2009 și aprobarea despăgubirilor în câteva luni pentru inculpatul Rotaru Mihai s-a bazat pe activitatea abuzivă și de conivență a inculpaților membri ai Comisiei Centrale, este fundamentată din punct de vedere probator.

Din această perspectivă, declarațiile martorilor audiați în cauză care confirmă împrejurarea că inculpatul Rotaru Mihai în mod obișnuit își rezolva la A.N.R.P. dosarele de cesionar de despăgubiri, (deoarece în mod uzual dosarele sale erau tratate prioritar), coroborate cu dovada că „singurii care puteau aproba rapoartele de evaluare erau membrii C.C.S.D a căror decizie era suverană”, reprezintă probe certe care confirmă, săvârșirea faptelor reținute în sarcina membrilor CCSD și a cesionarului inculpat Rotaru Mihai.

Din examinarea declarațiilor martorilor audiați, funcționari ai A.N.R.P și din analiza dispozițiilor legale care reglementează activitatea și competența C.C.S.D. rezultă neîndoielnic faptul că dosarele înregistrate la A.N.R.P erau tratate cu prioritate și erau soluționate în regim de urgență numai în baza deciziei membrilor C.C.S.D fiind repartizate evaluatorului de către C.C.S.D care era singura competență și suverană să aprobe raportul de evaluare, să-l respingă, să dispună refacerea acestuia, decizia de acordare a despăgubirilor putând fi luată numai prin votul și din dispoziția membrilor C.C.S.D. Această concluzie rezultă fără echivoc și din analiza declarațiilor inculpaților ascultați în procedura propunerii de luare a măsurii arestării preventive formulată în cauza de față.

Astfel, declarațiile martorilor au relevat că: „Începând cu anul 2010 au apărut persoane, cesionare de drepturi litigioase, fapt ce a creat nemulțumiri în rândul colegilor mei datorită faptului că aceste persoane erau cei mai insistenți în rezolvarea cu prioritate a dosarelor lor...Modul în care aceste persoane făceau presiuni pentru rezolvarea dosarelor lor era obținerea de audiențe la conducerea ANRP...Numele de Rotaru Mihai îmi este cunoscut, l-am auzit vehiculat de colegii mei în perioada 2009-2010. Despre acesta am auzit că ar fi avut dosare de despăgubire la ANRP.

În acest sens, este declarația martorei Dinescu Diana Mariana care, audiată la data de 15.10.2015, a declarat că: „Lucrez în cadrul ANRP din anul 2006 în funcția de consilier...mă ocupam cu soluționarea dosarelor de despăgubire care îmi erau repartizate. Ca atribuții, verificam dosarele repartizate pentru a constata dacă sunt complete, în vederea transmiterii lor către evaluator. Dacă constatam că un dosar nu este complet întocmeam adrese către instituția emitentă a dispoziției de acordare a despăgubirilor, către persoanele îndreptățite

să obțină despăgubiri sau către diferite instituții ale statului. După ce dosarul era complet, completam o anexă, în format electronic în care menționam adresa imobilului care trebuia evaluat și suprafața acestuia. În continuare dosarul era fotocopiat și scanat de către consilieri anume desemnați, iar apoi era transmis către evaluator. Directorul Priboi Mihai Septimiu întocmea o anexă la contractul cadru de prestări servicii încheiat cu evaluatorul, în care erau trecute mențiunile făcute de mine în anexa completată în format electronic. După ce evaluatorul finaliza raportul de evaluare, acesta era depus la ANRP unde era verificat sub aspectul respectării obiectului evaluării și sub aspectul respectării standardelor internaționale de evaluare... dosarul, îl introduceam pe ordinea de zi a ședinței Comisiei Centrale a Stabilirii Despăgubirilor... La momentul adoptării ordonanței susmenționate, la ANRP erau înregistrate aproximativ 40.000 de dosare de despăgubire. După apariția ordonanței lucram în paralel atât dosarele înregistrate anterior acesteia cât și cele nou înregistrate. Ordinea de soluționare a dosarelor de despăgubire era stabilită de Comisia Centrală. Aceasta era cea care putea să aprobe cazurile speciale, în baza cererilor persoanelor îndreptățite de soluționare cu prioritate a dosarelor".

În același sens este și declarația martorului Munteanu Sorin Ionuț care, la data de 16.10.2015, audiat fiind a arătat următoarele: „Lucrez în cadrul ANRP din anul 2004 și am deținut succesiv funcțiile de coordonator al Serviciului Control, consilier în cadrul Serviciului de acordare a despăgubirilor, coordonator și șef serviciu în cadrul aceluiași serviciu, iar în prezent sunt consilier. În perioada 2009-2010 eram șef serviciu cadrul Serviciului de acordare a despăgubirilor din Direcția pentru aplicarea Legii 10/2001. Atribuțiile mele de serviciu erau următoarele: coordonarea activității secretariatului Comisiei Centrale, care includea preluarea dosarelor de la instituțiile care le trimiteau către ANRP, respectiv de la prefecturi; analiza și avizarea dosarelor respectiv a deciziilor emise de către comisii; participarea la ședințele Comisiei Centrale; participarea la întocmirea mapelor de ședință; oferirea de informații către persoanele îndreptățite în cadrul programului cu publicul. După ce un dosar de despăgubire era înregistrat la ANRP, în funcția de categoria din care făcea parte, era repartizat de către directorul Priboi Mihai unui consilier. Consilierul analiza dosarul, în funcție de situația juridică. Interesa imposibilitatea restituirii în natură a imobilului și eventualele acte ce trebuiau depuse în completare, în vederea soluționării cererii (certificate de moștenitor, date suplimentare privind situația juridică, situația despăgubirilor acordate cu ocazia exproprierilor, situația despăgubirilor acordate de către alte state care aveau acord cu România, despăgubiri acordate în temeiul Legii 112/1995, incidența în speță a prevederilor art. 8 din Legea 10 privind situarea terenurilor în intravilan/extravilan la data depunerii notificării ori la data exproprierii). Dacă dosarul era complet consilierul completa o anexă în format electronic, în baza de date internă a ANRP și îl trimitea la evaluare. Înainte de fi fotocopiat și scanat, în vederea transmiterii către evaluator. De aceste proceduri se ocupau persoane

anume desemnate. Persoana care se ocupa de transmiterea dosarului în format electronic și a altor documente către evaluator era Nițu George. După ce evaluatorul întocmea raportul de evaluare, îl înregistra la ANRP, apoi acesta era transmis unor consilieri care aveau atribuții de evaluare a respectării obiectului raportului. Raportul mai era verificat și de către Vișoiu Gheorghe sub aspectul respectării standardelor internaționale de evaluare. Acesta nu se putea pronunța asupra prețului stabilit de evaluator. După ce raportul de evaluare era verificat, acesta era predat consilierului de caz în vederea supunerii atenției Comisie Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor. Dosarul era introdus într-un tabel care conținea numărul de dosar, obiectul dosarului, suma din raportul de evaluare, situația despăgubirilor acordate la momentul preluării imobilului în proprietatea statului, eventuale observații ale consilierului, eventuale observații ale evaluatorului Vișoiu Gheorghe, categoria din care făcea parte dosarul și numele consilierului care l-a introdus în ședință. După ce Comisia Centrală aproba mapa ce cuprindea rubricile cu dosarele introduse în ședință se proceda la redactarea și avizarea deciziilor în vederea transmiterii către persoanele îndreptățite.(...) În prima parte a activității mele nu am observat o pondere însemnată a depunerii de contracte de cesiune de drepturi litigioase, acesta situație s-a amplificat considerabil în perioada când președinta ANRP era Dumitrescu Crinuța. Am constatat că apăruseră cam aceleași persoane care erau cesionare de drepturi litigioase. Au fost situații în care conducerea ANRP se interesa în mod special de dosarele persoanelor cesionare de drepturi litigioase, înainte ca acestea să intre în ședințele Comisiei, ori se interesa de un anumit dosar cu privire la care constatam ulterior că se depunea contract de cesiune. Exista la nivelul ANRP, în cadrul procedurilor interne de lucru, o reglementare a situației în care, în măsura în care un dosar era aprobat de către comisie pe numele persoanei îndreptățite și ulterior la dosar era depus contractul de cesiune, emiterea deciziei trebuia să se facă pe numele cesionarului. Pe Ioan Olteanu l-am văzut în sediul ANRP în mai multe rânduri, cu ocazia vizitelor pe care acesta le făcea președintei Dumitrescu Crinuța. Au existat situații când anumite dosare au intrat în ședința Comisiei cu obiecțiuni din partea consilierilor de caz sau a expertului evaluator al ANRP și cu toate acestea ele au fost aprobate. Menționez în acest sens dosarele nr. 4307/CC/, 4313/CC și 21288/CC. De acestea îmi aduc aminte în acest moment. Numele de Rotaru Mihai îmi este cunoscut, a avut un dosar de despăgubire la ANRP, în calitate de cesionar de drepturi litigioase, dosar care a făcut obiectul unei verificări din partea Curții de Conturi. Țin minte că în acest dosar am avizat o adresă prin care se cereau lămuriri privind situația juridică a imobilului, în vederea completării dosarului, la acea dată eu fiind șef de serviciu. Nu cunosc alte amănunte în legătură cu aprobarea dosarului. În cadrul discuțiilor purtate de colegii mei se vehicula ideea că Rotaru Mihai ar avea mai multe dosare la ANRP prin interpuși, dar nu pot preciza cu certitudine dacă acest lucru este adevărat ,,,

Elocvente sub același aspect sunt și declarațiile martorilor Stanciu Angelica Georgeta, Iacob Simona și Vasilescu Luminița care au relatat și detaliat aspecte referitoare la natura atribuțiilor pe care le aveau în legătură cu soluționarea dosarelor de despăgubire și care au arătat expres că, numai C.C.S.D. aproba dosarul de despăgubire, iar cesionarii de drepturi litigioase erau cam aceiași.

Din analiza conținutului depozițiilor acestor martori au rezultat aspecte de esență în derularea activității infracționale a inculpaților și anume: în calitate de consilieri în cadrul C.C.S.D. acestora le erau repartizate dosare de despăgubire și le era indicat obiectul evaluării după care documentația în format electronic era trimisă evaluatorului desemnat. Atunci când evaluatorul depunea raportul de evaluare, verificarea raportului sub aspectul respectării standardelor internaționale de evaluare era în sarcina numitului Vișoiu Gheorghe, iar Nistor Alina și Iacob Simona verificau dacă expertul a respectat obiectul evaluării așa cum i-a fost transmis C.C.S.D. era cea care aproba dosarul de despăgubiri și cea studia dosarul de despăgubire. În perioada 2010 - 2011, persoanele care aveau calitatea de cesionari de drepturi litigioase "erau e-am aceeași...o parte din colegi erau iritați de numărul mare de cesionari de drepturi litigioase întrucât se crea impresia că angajații ANRP practic munceau pentru interesele acestora....I-am văzut pe Ioan Oltean la sediul ANRP în câteva rânduri am auzit de la colegi că Ioan Oltean venea în ANRP".

Nu lipsită de relevanță este declarația martorei Daia Ana Maria Mădălina care, audiată la data de 13.10.2015, a declarat că din data de 01.04.2010 a deținut funcția de șef serviciu pentru stabilirea și acordarea despăgubirilor iar în anul 2009 - 2010 i-a fost repartizat dosarul de despăgubire nr.46076/CC ca urmare a aprobării de către CCSD a cererii de tratare cu prioritate a acestui dosar formulată de către numita Neațu Viorica iar ulterior aprobării acestei cereri de tratare cu prioritate a fost înregistrat contractul de cesiune drepturi litigioase încheiat între inculpatul Rotaru Mihai și martora Neațu Viorica...a constatat că dosarul nu este complet și a solicitat lămuriri Primăriei municipiului Pitești...după primirea completărilor a întocmit demersurile necesare pentru transmiterea dosarului expertului desemnat de către CCSD. Acest expert a fost desemnat în cadrul ședinței în care s-a aprobat cererea de soluționare cu prioritate a dosarului...raportul de evaluare întocmit de evaluator era verificat de către Vișoiu Gheorghe...iar CCSD era cea care decidea dacă emite decizia pe baza raportului de evaluare sau solicită refacerea raportului...decizia reprezentând titlul de despăgubire trebuia semnată de toți membrii CCSD și era înaintată pe bază de proces verbal de predare - primire Cabinetului Președintelui ANRP în vederea comunicării persoanei îndreptățite...Rotaru Mihai figura ca cesionar de drepturi litigioase și avea mai multe dosare de despăgubire.

Martora Fetica Ilona Lavinia audiată la data de 15.10.2015, a declarat faptul că a lucrat ca și consilier în ANRP în perioada 2008 - iulie 2011 și a

constatat că erau persoane cesionare de drepturi litigioase, cam aceleași, printre ei și Rotaru Mihai.

Martora Jiglaru Cristina, audiată la data de 19.10.2015, a precizat că numărul persoanelor cesionare de drepturi litigioase a crescut în anii 2010 – 2011, iar numele lui Rotaru Mihai l-a văzut în raportul Curții de Conturi din anul 2010.

În declarația sa, martorul Mitroi Ștefani, audiat la data de 19.10.2015 a arătat că erau situații când cesiunile de drepturi litigioase nu erau depuse la dosar imediat după efectuarea lor, că a fost o perioadă în care în fața sediului ANRP erau persoane care împărțeau bilețele din care rezulta că vor să cumpere drepturi litigioase din dosarele ANRP.

Declarația martorei Călcioiu Ana Mădălina, audiată la data de 19.10.2015, relevă faptul că a CCSD aproba în ședință despăgubirile acordate și ulterior aprobării era redactată decizia de despăgubire, că numele Rotaru Mihai l-a aflat din discuțiile cu colegii după raportul Curții de Conturi.

Din declarația martorei Petrescu Simona, audiată la data de 14.10.2015, rezultă modalitatea de lucru respectiv: analiza aspectelor juridice, existența tuturor documentelor din care reieșea că dosarul de despăgubire este complet...dacă nu era complet puteam solicita lămuriri instituției emitente a dispoziției de despăgubire, persoanei îndreptățite la despăgubire, altor instituții...apoi se pregătea prin scanare, xeroxare pentru a fi trimis evaluatorului...rapoartele de evaluare întocmite erau verificate de către Vișoiu Gheorghe, expert evaluator ANRP...dosarele aflate pe rolul ANRP erau soluționate în ordinea înregistrării lor începând cu anul 2008, cu excepția celor care aveau aprobate cereri de soluționare cu prioritate....pe Olteanu Ioan l-am întâlnit în perioada 2010 – 2011 în ANRP când m-am întâlnit cu el în lift.,,

Din coroborarea probatoriului sus menționat rezultă neîndoiește faptul că demersurile privind soluționarea cu prioritate, aprobarea raportului supraevaluat întocmit de inculpatul Negurici Sergiu, actele de autoritate și intervenția exercitată de către Olteanu Ioan la inculpata Dumitrescu Crinuța Nicoleta, reprezintă tot atâtea acțiuni care au fost efectuate în acest scop infracțional, pentru ca inculpatul Rotaru Mihai să primească banii de la stat cât mai repede și în cuantum cât mai mare.

Împrejurarea că, derularea demersurilor de analiză și soluționare a dosarului de despăgubire nr. 46076/CC a fost strâns legată de realizarea interesului inculpatului Rotaru Mihai, rezultă și din faptul că, documentele existente la dosarul de despăgubire, comunicate evaluatorului pentru întocmirea raportului de evaluare, nici nu au fost răsfoite de acesta.

În situația în care evaluatorul, membrii sau vreunul dintre membrii C.C.S.D. ar fi studiat, analizat, examinat sau ar fi avut cel puțin curiozitatea de a răsfoi documentația din dosar ar fi găsit o evaluare pentru teren similar însă lipsa oricărui interes în demersul de analiză și verificare, lipsește de eficiență apărările cu privire la existența obligațiilor în sarcina aparatului tehnic al

C.C.S.D ori a altor funcționari. Este evident faptul că, nesocotirea dispozițiilor art. 16 alin. 7 din Legea nr.247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției în raport de dispozițiile art. 7 din Regulamentul nr. 30 din 2005 dar și de dispozițiilor legale aplicabile activității și atribuțiilor membrilor C.C.S.D, a determinat aprobarea raportului supraevaluat întocmit de evaluatorul desemnat inculpatul Negurici Sergiu, cu ocazia soluționării de către inculpați, în calitate de membri ai comisiei, a dosarului de despăgubire nr. 46076/CC.

Cadrul legal în care funcționau inculpații, în calitate de membri ai C.C.S.D îl reprezintă Hotărârea Guvernului nr.361/28.04.2005 prin care s-a reglementat înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților (A.N.R.P), ca organ de specialitate al administrației publice centrale, în subordinea Cămarilor Primului Ministru.

Printre atribuțiile stabilite în sarcina ANRP prin H.G. 361/2005, modificată și completată prin H.G. nr. 1068/2005 se numără și asigurarea Secretariatului Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor privind soluționarea dosarelor care fac obiectul Titlului VII din Legea 247/2005, regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv și coordonarea Direcției pentru acordarea despăgubirilor în numerar, ce are ca principală atribuție plata despăgubirilor cuvenite foștilor proprietari. Prin Titlul VII al Legii nr. 247/2005, au fost reglementate atât sursele de finanțare, cuantumul și procedura de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor care nu pot fi restituite în natură, cât și constituirea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, cu atribuții în privința emiterii deciziilor reprezentând titlurile de despăgubire.

Procedura administrativă mai sus amintită presupunea analiza, printre altele cuantumului pretențiilor de restituire în echivalent fiind parcurse mai multe etape: etapa înregistrării dosarelor, prevăzută de dispozițiile articolului 16 alineatul 1 și 2 capitolul V Titlul VII din actul normativ amintit, etapa analizării dosarelor de către Secretariatul Comisiei Centrale sub aspectul posibilității restituirii în natură a imobilului ce face obiectul notificării și etapa evaluării, în care, dosarul va fi trimis evaluatorului, în vederea întocmirii raportului de evaluare, procedura finalizându-se prin emiterea de către Comisia Centrală a deciziei reprezentând titlul de despăgubire.

În situația în care membrii din Comisia Centrală nu sunt lămuiriți prin evaluarea făcută de către evaluator, pot decide efectuarea unei noi expertize.

Ca urmare, pentru a fi validat raportul de evaluare, conform Legii nr. 247 din 2005, trebuie să existe o decizie de validare a Raportului de Evaluare emisă de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor conform art.16 alin.7 din același act normativ.

În baza raportului de evaluare Comisia Centrală va proceda fie la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire, fie la trimiterea dosarului spre reevaluare.

Așadar, conform normelor metodologice menționate, evaluarea trebuie să aibă un caracter obiectiv, iar decizia finală, este a membrilor Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor. De altfel, această comisie este singura care are calitate în demersul de evaluare, întrucât are statut independent, tocmai pentru a fi echitabilă, echilibrată și pentru a realiza o evaluare reală.

Conform aceleiași reglementări, Comisia Centrală are la dispoziția sa o listă de evaluatori autorizați și tot aceasta desemnează în mod aleatoriu evaluatorul care va efectua raportul de evaluare.

Conform art. 14 din același act normativ, Comisia Centrală funcționează pe baza prevederilor prezentei legi și a regulamentului propriu de organizare și funcționare iar pentru îndeplinirea atribuțiilor sale, Comisia Centrală va emite decizii sub semnătura președintelui acesteia. Comisia Centrală va lucra în ședință în prezența a minim șapte membri și va decide cu majoritatea de voturi a celor prezenți.

Din analiza obligațiile membrilor Comisiei Centrale inclusiv, prin raportare la dispozițiile exprese ale art. 7 din Regulamentul nr. 30 din 2005, potrivit căruia "în baza raportului de evaluare Comisia centrală va proceda fie la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire, fie la trimiterea dosarului spre reevaluare" rezultă că activitatea, actele membrilor C.C.S.D., actele de dispoziție ale acestora concordante obligațiilor legale anterior descrise, erau decise.

Așadar, atribuțiile membrilor Comisiei Centrale de Evaluare, așa cum sunt menționate în regulament presupuneau verificarea în mod riguros a raportului evaluatorului, analiza pertinentei, verosimilității și concludenței metodelor folosite pentru evaluare, deoarece numai astfel, puteau decide în mod concret și concludent emiterea deciziei, care reprezenta titlul de despăgubire sau trimiterea dosarului spre reevaluare.

Concluzia este clară și se impune deoarece raportul evaluatorului era singura probă, singurul element pe care se baza decizia membrilor Comisiei Centrale în condițiile în care cadrul normativ asigură stabilitatea, independența și autoritatea membrilor acestei Comisii Centrale de Despăgubiri. Inculpații în calitate de membri ai Comisiei Centrale aveau atribuții profesionale și obligația să le exercite întocmai, deoarece atribuția capitală a membrilor comisiei se baza exclusiv doar pe două posibilități legale: fie validează raportul, fie trimite la reevaluare.

La o primă analiză a atribuțiilor membrilor Comisiei Centrale de Evaluare se poate concluziona în sensul existenței unor îndatoriri generale și neconcretizate care s-ar baza pe aprecieri subiective neverificabile, însă la o examinare atentă, se identifică principiul fundamental care guvernează atributul activității acestora, deoarece membrii Comisiei reprezintă autoritățile statului care asigură respectarea drepturilor cetățenilor la reparații față de violarea dreptului de proprietate.

În calitatea acestora de reprezentanți ai statului, membrii Comisiei decid relația dintre stat și persoana care solicită drepturile corespunzătoare legilor de reparație, decid sumele pe care le acordă din bugetul public și care trebuie să fie direct proporționale cu prejudiciul suferit, nu să reprezinte un folos necuvenit, așa cum au dispus cei șapte membri ai Comisiei.

Așadar, responsabilitatea și atribuțiile fiecărui membru al Comisiei sunt concrete și au un scop precis respectiv validarea raportului evaluatorului și soluționarea favorabilă a cererii de despăgubiri, prin aplicarea corectă a legislației și gestionarea onestă a bugetului public.

Dacă aceste condiții nu sunt îndeplinite de raportul de evaluare, membrii comisiei au o singură variantă respectiv trimiterea dosarului la evaluator pentru reevaluare. Faptul că raportul de evaluare poate fi fie validat fie retrimis la evaluator pentru reevaluare trebuia să atragă și mai mult implicarea, seriozitatea funcționarilor, membrii ai comisiei.

În acord cu opinia exprimată în Referat, Judecătorul de drepturi și libertăți apreciază că în condițiile în care legislația privind imobilele preluate abuziv prevede măsuri reparatorii pentru persoanele îndreptățite, Comisia și deci fiecare membru trebuie să se raporteze la interesul public, al tuturor cetățenilor și nu doar la acela al unui grup restrâns cu care ar putea avea interese, deoarece au fost desemnați pe criterii stricte, atribuții și competențe punctuale cu scopul de a reprezenta statul, adică întreaga societate, iar pregătirea și funcția deținută de fiecare membru al comisiei sunt argumente solide pentru a concluziona că aceștia aveau obligația legală să facă cea mai pertinentă analiză a raportului de evaluare.

În condițiile date inculpații, membri ai Comisiei Centrale, și-au încălcat, negat și nesocotit obligația de statut care presupunea analiza, dezbaterrea asupra raportului de evaluare, astfel încât, decizia bazată pe acest raport să fie riguroasă.

În contextul legal menționat, este de observat că supraevaluarea terenului s-a realizat de către expertul evaluator care a stabilit valoarea despăgubirilor prin valoarea de piață estimată pentru imobilul notificat prin raportare la prețul de 1754 lei mp, respectiv 420 euro mp deși la dosarul de retrocedare exista o evaluare din anul 2008 a unui expert din municipiul Pitești care avea ca obiect o suprafață de teren identică, din același lot din care făcea parte și terenul care reprezenta obiectul cererii de despăgubire evaluată la 315 mp, respectiv 82 euro mp.

Este de precizat că metoda comparației vânzărilor care presupune o comparație directă a terenului evaluat cu loturile similare de teren tranzacționate recent pe piață și pentru care existau informații disponibile, reprezenta o metodă obligatorie de evaluare, standardizată la nivel internațional.

Pe lângă acest aspect, este de notat și aspectul referitor la criza economică financiară mondială care afectase negativ piața imobiliară din țară în

anul 2010, așa încât apărea cu evidentă faptul că, prețurile terenurilor și construcțiilor înregistrau scăderi semnificative.

Că împrejurarea relevantă devenise realitate rezultă și din grila vânzărilor din municipiul Pitești de pe site-ul Camerei Notarilor Publici care evidențiază că în anul 2010 prețurile au scăzut cu peste 33% , situație pe care niciun evaluator nu o poate invoca drept scuză credibilă în sensul că nu a cunoscut-o.

Astfel, dificultatea în a explica pertinent motivul pentru care inculpatul Negurici Sergiu a ignorat datele reale de care dispunea și a procedat la compararea terenurilor care nu erau asemănătoare, deși metodologia de evaluare îl obliga la acest demers, se constituie alături de celelalte argumente în probe care dovedesc faptul că folosirea acestor modalități, fără nici o raportare la un criteriu obiectiv sau neutru, a fost făcută în scopul supraevaluării terenului cu suma de 87.291.596 lei.

În contextul argumentelor prezentate, susținerea inculpatului Negurici Sergiu potrivit căreia a făcut o evaluare corectă este superfluă, fără suport probator.

De altfel, declarațiile inculpaților date în fața Judecătorului de drept și libertăți confirmă împrejurările comiterii faptelor așa cum acestea au fost relevate în precedent.

Aspecte importante decurg din declarația inculpatului Negurici Sergiu, care a afirmat că a vrut, printre altele, să discute cu Vișoiu despre valoarea stabilită în raportul de evaluare. Astfel, se constată că pe inculpatul Negurici Sergiu nu-l interesau metodele folosite, modul în care se întocmește un astfel de raport ci important era ca acesta să se întâlnească cu Vișoiu exclusiv pentru situația care viza valoarea stabilită.

Importanță în analiza declarației inculpatului Negurici Sergiu are observarea susținerii acestuia că în cele două rapoarte de evaluare a stabilit aceeași valoare, identică, fără vreo diferență. Or, în contextul coroborării întregului probator această redactare ulterioară a raportului nu a fost întocmită decât pentru a da un răspuns, fără relevanță față de aprobarea lui, conținând doar valoare raportului pe care Vișoiu trebuia să o confirme față de despăgubirile acordate.

De asemenea, importante sunt și celelalte susțineri ale inculpatului, respectiv cele privind faptul că a întocmit primul raport fără să respecte standardele internaționale de evaluare și că, ulterior, a făcut acest lucru pe baza altor metode de evaluare.

Tot din declarațiile inculpaților date în fața Judecătorului de drepturi și libertăți rezultă un aspect cu o semnificație deosebită, respectiv faptul că în analiza comisiei era foarte importantă valoarea despăgubirilor și că această valoare putea constitui, dacă era mare, un indiciu să oblige membrii comisiei să facă o analiză, să ceară informații și, eventual, să ceară o reevaluare.

De asemenea, important este și faptul că inculpații au afirmat că nu au solicitat informații referitoare la valoarea despăgubirilor precum și faptul la

întrebarea adresată inculpaților, dacă această valoare era mare în raport de celelalte, inculpații au dat un răspuns echivoc.

Sub un ultim aspect, Judecătorul de drepturi și libertăți apreciază că inculpații nu pot invoca presiuni de timp, exercitate în cadrul procedurii de despăgubire, datorită multitudinii de cereri, situație care ar putea favoriza apariția unor erori, atât timp cât legiuitorul nu a prevăzut un termen pentru analizarea și soluționarea acestor dosare. Cu toate acestea, durata acestor proceduri nu poate fi atât de mare încât să aducă atingere dreptului persoanelor îndreptățite la aceste măsuri reparatorii, ea trebuie să se circumscrie unui termen rezonabil, termen care se consacră în practică în funcție de anumite situații de fapt, de greutatea întâmpinate în soluționarea cererilor, de numărul acestora, de măsura în care ele sunt imputabile instituției.

În cauza de față, un asemenea risc nu amenința, deoarece cererea a fost înregistrată la Comisie în luna noiembrie 2009 iar la data de 17.06.2010 a fost aprobată cererea de despăgubiri, un timp record față de dosare de despăgubiri înregistrate la aceeași dată care nu sunt nici în prezent soluționate.

Față de toate considerentele expuse, ținând seama de faptul că specificul procedurii reglementate de art. 223 C.pr.pen. și exigențele prezumției de nevinovăție legitimează în acest stadiu procesual, așa cum s-a arătat, doar o evaluare a „probelor din care rezultă suspiciune rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune” raportat la exigențele art. 5 paragraful 1 lit. c din Convenția europeană a drepturilor omului care statuează asupra legitimității arestării preventive atunci când „există motive verosimile de a bănuși că (persoana arestată sau reținută) a săvârșit o infracțiune” de comitere a unor fapte prevăzute de legea penală, judecătorul de drepturi și libertăți constată îndeplinită prima condiție analizată, în cauză fiind administrate până în acest moment procesual suficiente probe din care rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpații au săvârșit faptele de care sunt acuzați.

În acest sens, jurisprudența CEDO a statuat că, pentru justificarea arestării sau deținerii preventive nu se poate pretinde ca realitatea și natura infracțiunii de care cel interesat este bănușit să a săvârșit-o să fie deja stabilite, pentru că aceasta reprezintă scopul fazei de urmărire penală; faptele care au dat naștere la bănușelile concrete care au justificat arestarea unei persoane nu trebuie să fie de același nivel cu acelea necesare pentru justificarea unei condamnări, acestea urmând a fi probate în faza ulterioară urmăririi penale angajată împotriva persoanei reținute.

De asemenea, nu se impune ca autoritatea care dispune arestarea să fi adunat probe suficiente pentru a formula o acuzare completă (în momentul arestării, sau în timpul reținerii provizorii, care este limitată în timp) ci pentru ca bănușelile să fie plauzibile, legitime este suficient să existe fapte sau informații de natură a convinge un observator obiectiv că persoana în cauză a comis o infracțiune.

În fine, Judecătorul de drepturi și libertăți mai relevă faptul că, în această fază procesuală, apărările formulate cu privire la acuratețea stabilirii încadrării juridice a faptelor nu prezintă o relevanță deosebită, încadrarea juridică urmând a fi stabilită de procuror prin actul de finalizare a urmăririi penale, ea putând comporta modificări în timpul efectuării anchetei.

2. Cât privește verificarea cerinței subsecvente a textului legal mai sus enunțat (art. 223 alin.2 C.pr.pen.), respectiv, privarea de libertate a inculpatului este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică, în analiza sa, Judecătorul de drepturi și libertăți se raportează, pe de o parte, la criteriile enunțate chiar de legiuitor, respectiv, gravitatea faptei presupus săvârșite, modul și circumstanțele de comitere a acesteia, anturajul și mediul din care provine inculpatul, antecedentele sale penale, alte împrejurări privitoare la persoana sa.

Pe de altă parte, astfel cum s-a arătat în mod constant în doctrină și jurisprudență, are în vedere că ordinea publică înseamnă, între altele, climatul social firesc, care presupune funcționarea normală a instituțiilor statului și respectarea drepturilor cetățenilor.

În lipsa unei reglementări exprese, reper în aprecierea gradului de pericol concret poate fi reglementarea cuprinsă în art.318 alin.1 și 2 din Codul de procedură penală, dacă elementele indicate pentru o asemenea evaluare pot fi deduse din probatoriul administrat până la momentul la care se discută măsura preventivă, anume: conținutul faptei, modul și mijloacele de săvârșire, scopul urmărit, împrejurările concrete de săvârșire, urmările produse sau care s-ar fi putut produce prin săvârșirea infracțiunii ori persoana inculpatului, conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii, eforturile depuse pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii.

În ceea ce privește jurisprudența CEDO în această materie, Curtea a statuat în mod constant în sensul că din cauza gravității deosebite și a reacției publicului față de acestea, unele infracțiuni pot să provoace o tulburare socială de natură a justifica o detenție provizorie, cel puțin pentru un anumit timp. Acest motiv trebuie considerat ca relevant și suficient numai dacă este bazat pe fapte de natură să demonstreze că eliberarea acuzatului ar determina o tulburare reală a ordinii publice.

În ceea ce privește starea de pericol pentru ordinea publică pe care ar prezenta-o lăsarea în libertate a inculpaților, este de precizat că potrivit dispozițiilor expuse din noul cod ea se apreciază în funcție de: gravitatea faptei de care este acuzat inculpatul (pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală împotriva sa, modul și circumstanțele de comitere a faptei, anturajul și mediul din care provine inculpatul, antecedentele penale ale celui în cauză, alte împrejurări privitoare la persoana inculpatului).

Criteriile indicate în cuprinsul art.223 alin.2 Cod procedură penală nu pot și nu trebuie să fie analizate individual, independent de celelalte, niciunul dintre acestea neavând o prevalență asupra altora, în ceea ce privește formularea

unei concluzii privind existența sau, dimpotrivă, inexistența pericolului pentru ordinea publică, însă, așa cum gravitatea faptelor și limitele de pedeapsă nu pot constitui singurele temeuri pentru a dispune arestarea preventivă nici lipsa antecedentelor penale ori buna conduită (anterioară) a inculpatului nu ar putea duce, prin ele însele, la concluzia lipsei pericolului pentru ordinea publică.

Este doctrinar statuat că tulburarea ordinii publice ține, într-o anumită măsură, de domeniul lucrurilor resimțite de opinia publică și nu numai de datele obiective care justifică această plasare în detenție.

În aceste condiții, judecătorul nu trebuie, în mod necesar, să fie insensibil sau indiferent la opinia publică, însă trebuie să asigure un echilibru între interesele contradictorii (ale martorului, în special), în scopul respectării drepturilor fiecăruia și a interesului public.

Pericolul pentru ordinea publică, la fel ca și pericolozitatea, reprezintă o apreciere a judecătorului asupra comportamentului viitor al inculpatului care presupune atât o analiză procedural penală cât și o analiză criminologică.

În cauza Calmanovici c. României, CEDO a arătat că, „chiar în absența unei jurisprudențe naționale care să fie în mod constant coerentă în materie, instanțele interne au definit de-a lungul timpului criterii și elemente care trebuie avute în vedere în analiza existenței pericolului pentru ordinea publică, prin care reacția publică declanșată din cauza faptelor comise, starea de nesiguranță ce ar putea fi generată prin lăsarea sau punerea în libertate a acuzatului, precum și profilul personal al acestuia”.

Or, faptele presupus săvârșite de inculpați, așa cum au fost relevate în precedent, sunt de natură să provoace o puternică rezonanță în cadrul societății, în mod special în contextul socio-economic actual.

În consecință, lipsa unei reacții prompte a sistemului judiciar și lăsarea inculpaților în libertate la momentul procesual de față ar induce perturbări grave ale disciplinei publice, ale respectului față de lege, stimulând temerea colectivă că justiția nu este eficientă împotriva unor fapte deosebit de periculoase.

Din această perspectivă, Judecătorul de drepturi și libertăți constată, în primul rând, că infracțiunile cu privire la care s-a reținut anterior că există probe sunt de o gravitate evidentă, date fiind: amploarea activității infracționale presupus desfășurate de către un număr mare de persoane, curajul și determinarea cu care aceștia au procedat în vederea înlesnirii/obținerii unor venituri importante, prin încălcarea atribuțiilor de serviciu, cu consecința prejudicierii grave a bugetului de stat.

În cauză, inculpații sunt acuzați de săvârșirea unor fapte de o gravitate sporită datorită modului de concepere și acțiune, de implicare și desfășurare a activității infracționale.

Într-un asemenea context, elementele ce țin de circumstanțierea inculpaților ori de nivelul participăției lor penale efective sunt lipsite de relevanță în aprecierea, la acest moment, a necesității luării măsurii arestării preventive.

Asumarea unui comportament manifest contrar normelor de drept lipsește de relevanță pozitivă, împrejurarea că inculpații sunt persoane integrate familial și profesional, câtă vreme nu relevă garanții adecvate că au asimilat în mod real necesitatea respectării tuturor normelor de drept, inclusiv a celor destinate să asigure buna desfășurare a procesului penal.

Cercetările efectuate au evidențiat un asemenea „modus operandi” care pune în lumină potențialul de pericolozitate al inculpaților, dacă se are în vedere existența mijloacelor folosite, modul de concepere și pregătire al activității infracționale, de multitudinea, de modul de operare, cu ajutorul unor persoane cu atribuții și influențe în mediul de acțiune.

Având în vedere și calitatea inculpaților care îi obliga, a fortiori, la o conduită în respectul normelor și al dispozițiilor legale, ținând seama de atingerea adusă valorii protegute judiciar, Judecătorul de drepturi și libertăți constată că, se justifică aprecierea că asemenea fapte și-au exercitat influența negativă la nivelul ordinii sociale și impun o reacție fermă a autorităților, reacție ce presupune luarea măsurilor necesare – în speță, privarea de libertate – pentru prevenirea pericolului vizat de ordinea publică și crearea unui echilibru necesar.

În considerarea celor expuse, Judecătorul de drepturi și libertăți apreciază că acestea se constituie în tot atâtea temeiuri necesare și suficiente, de natură a impune privarea de libertate a inculpaților măsura arestării justificându-se pentru o bună desfășurare a procesului penal, în faza de urmărire penală.

Raportat la exigențele art. 5 pct. 1 lit. c CEDO și având în vedere jurisprudența consacrată (cauza Vrencevc Serbiei; cauza Lclieirec. Belgiei, cauza McKay c Regatului Unit) dată fiind și solicitarea apărătorilor inculpaților de luare față de aceștia a unei măsuri alternative, judecătorul de drepturi și libertăți reține următoarele:

Dispozițiile art.202 alin.3 Cod procedură penală impun obligația organului judiciar la alegerea măsurii care răspunde în modul cel mai potrivit scopului prevăzut de lege să analizeze cumulativ două condiții pozitive, și anume: măsura aleasă să fie proporțională cu gravitatea acuzației aduse și măsura preventivă să fie necesară pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea ei.

În ceea ce privește criteriile pe baza cărora se poate stabili această gravitate a acuzației, legea nu le indică în mod expres.

Gravitatea acuzației se impune a fi analizată atât în abstract, prin raportare la natura infracțiunii și la limitele speciale prevăzute de lege, cât și în concret, prin evaluarea criteriilor de ordin obiectiv și subiectiv ale faptelor imputate suspectului sau inculpatului.

În acest context, existența unor domenii cum este și cel privind măsurile reparatorii pentru abuzurile asupra proprietății, în care corupția apare ca generalizată deoarece stabilește practic o legătură automată între exercitarea atribuțiilor de către funcționar și cumpărarea de influență de către cesionarii de

drepturi litigioase, reprezintă un fenomen extrem de periculos pentru buna funcționare a statului.

Aceste situații duc la neîncrederea generalizată a cetățenilor în instituțiile publice și aduc o atingere semnificativă posibilității de realizare a scopului acelor instituții și anume asigurarea reparației, în condițiile în care cesionari preferați și protejați urmăresc obținerea unui statut privilegiat prin cumpărare de influență.

În împrejurările arătate, arestul preventiv al inculpaților răspunde cerințelor de actualitate, oportunitate și proporționalitate a măsurii preventive, reținându-se că atitudinea infracțională și modul în care se presupune că au acționat sunt de natură să creeze sentimentul general de insecuritate socială și justifică privarea lor de libertate, având în vedere că nicio altă măsură nu ar îndeplini scopul urmărit de legiuitor.

Probatoriul administrat reflectă un îngrijorător mecanism prin care decizia C.C.S.D. a fost subordonată interesului cesionarului, cu consecințe grave asupra perpetuării unei imagini negative din partea publicului asupra A.N.R.P.

În plus, pe parcursul urmăririi penale a rezultat că fiecare inculpat implicat a avut o contribuție proprie la săvârșirea acestor fapte, respectiv la acordarea despăgubirii, deoarece numai prin votul fiecăruia se putea lua decizia, comisia în întregime determinând soluționarea dosarului de despăgubire nr. 46076/CC. Demersul inculpatului Negurici Sergiu este de asemenea grav sub aspectul necesității măsurii arestării preventive și rezultă inclusiv din faptul că prin depunerea aceluia raport supraevaluat a determinat realizarea interesului cesionarului și votul comisiei.

Cât privește condiția actualității măsurii preventive, este de observat că de la data descoperirii faptelor săvârșite de inculpați, timp de 10 luni s-au derulat de către autoritățile judiciare, activități pentru administrarea probelor, așa încât, coroborând acest fapt cu împrejurarea că inculpații Dumitrean Crinuța Nicoleta, Diacomatu Sergiu Ionuț, Markko Atila Gabor, Alexandru Lăcrămioara sunt cercetați pentru fapte similare, se poate concluziona cu suficient temei existența unui mod de acțiune al acestora, rezultat din multitudinea de acte infracționale comise în contextul exercitării funcțiilor publice.

În același sens este de menționat faptul că probele administrate în această cauză până la acest moment procesual au relevat un comportament al cesionarului Rotaru Mihai și o legătură directă, aproape automată, între soluția de acordare a despăgubirilor în dosarul nr. 46076/CC/2009, sumele de bani vehiculate, plătite de acesta, ceea ce reprezintă un fenomen extrem de periculos pentru buna funcționare a unei instituții publice iar deficitul de încredere creat prin astfel de fapte limitează potențialul de încredere al societății în oamenii care asigură serviciile publice pentru cetățeni, creându-se imaginea eronată că doar cei influenți au posibilitatea să determine soluția unei cauze.

Preocuparea de a identifica și de a elimina aceste mecanisme infracționale nu poate avea finalitate decât dacă organele judiciare transmit în mod constant

un mesaj ferm, atunci când sunt descoperite și probate, care să descurajeze persoanele tentate să reproducă un model facil de conducere și decizie a unei autorități publice.

În acest demers, important este ca acest mesaj să arate că este inacceptabil ca soluționarea cauzelor privind legile de reparație și stilul de viață al funcționarilor publici să se realizeze prin vânzarea soluțiilor în dosare și că persoanele implicate în asemenea fapte își asumă consecințe severe.

Referitor la situația inculpatei Dumitrean Crinuța Nicoleta, pe lângă circumstanțele factuale redată în considerente, Judecătorul de drepturi și libertăți, în conturarea atitudinii procesuale a acesteia, relevă următoarele aspecte:

Din Raportul medical intermediar nr. 2055204/ 20.11.2015 eliberat de Spitalul Regina Maria-Rețeaua privată de Sănătate (fila 221 dosar urm. pen), rezultă recomandarea medicală de specialitate făcută inculpatei și anume nevoia acesteia de repaus și limitare a activității fizice.

Din adeverința medicală nr.218/2015 (fila 19-20 vol. I u.p.) eliberată de Cabinetul medical Cutis-Med București la data de 26.11.2015 (fără a fi menționată ora) rezultă că inculpata s-a prezentat la acest cabinet medical ocazie cu care i s-a făcut un examen ecografic.

Din concluziile inserate în adeverința medicală sus menționată rezultă recomandările medicului specialist, printre altele, repaus obligatoriu la pat, fără efort psihic și fizic pe întreaga perioadă a sarcinii, control ecografic peste o săptămână pentru reevaluare, tratament cu antispastice.

Din conținutul aceleiași adeverințe rezultă că aceasta a fost eliberată pentru a-i servi inculpatei la Direcția Națională Anticorupție.

Această consemnare dovedește că, deși în mod oficial inculpata nu luase la cunoștință despre faptul că este chemată în fața organelor de anchetă, aceasta avea cel puțin informații dacă nu certitudinea că urma să fie chemată la Direcția Națională Anticorupție.

În acest sens, este de observat că adeverința nr.217/2015 (fila 95-96 dos.nr.4303/1/2015 al ÎCCJ), eliberată de același cabinet medical Cutis - Med București la data de 26.11.2015, cu același conținut dar cu mențiunea „S-a eliberat prezenta spre a-i servi la Înalta Curte de Casație și Justiție” a fost depusă de apărătorul inculpatei în fața Judecătorului de drepturi și libertăți, aspect care confirmă bănuiala inculpatei că urma să fie chemată în fața acestuia anticipând astfel dispoziția organelor de urmărire penală.

Sub aspectul cronologiei eliberării adeverințelor de către cabinetul medical Cutis - Med București, este important de observat și faptul că adeverința eliberată pentru a-i folosi inculpatei la ÎCCJ este emisă anterior adeverinței eliberată de același cabinet medical pentru a-i servi acesteia la Direcția Națională Anticorupție, fapt care intră în contradicție cu ordinea curentă a eliberării adeverințelor menționate în raport cu etapele desfășurării activităților judiciare a celor două instituții.

Pe de altă parte, din cuprinsul procesului-verbal din 26.11.2015, întocmit de Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Corupției, rezultă că urmarea ordonanței prin care s-a dispus continuarea urmăririi penale în dosarul nr. 660/P/2014, în conformitate cu disp. art. 265-266 CPP, la data respectivă, orele 07:10, s-a derulat procedura de punere în executare a mandatului de aducere emis pe numele inculpatei.

Cu acea ocazie, inculpata nu a fost găsită la domiciliu sens în care s-a luat legătura cu martora Popescu Zenovia, persoană care locuiește în același imobil cu inculpata și care a precizat că inculpata nu mai locuiește la adresa menționată, că nu cunoaște adresa la care locuiește efectiv și nu deține vreun număr de telefon al acesteia.

În continuare, în intervalul orar 07:33 - 07:39, s-a încercat, fără rezultat, legătura telefonic la cinci numere de apel aparținând inculpatei Dumitrean Crinuța Nicoleta. Ulterior, în jurul orelor 18,35, la domiciliul inculpatei s-a pus în executare mandatul de aducere emis pe numele acesteia de Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Corupției.

Din adeverința medicală emisă de Institutul pentru Ocrotirea Mamei și Copilului Prof. Dr. „Alfred Rusescu”,- depusă la data de 27.11.2015 în timpul ședinței de judecată în jurul orelor 18:15-, rezultă că „inculpata Dumitrean Crinuța - Nicoleta, internată poate fi transportată în vederea audierii la instanța de judecată (Înalta Curte de Casație și Justiție) cu autospeciala MAI, fără a fi necesară ambulanța specială, cu precizarea ca după audiere să fie readusă la unitatea spitalicească pentru continuarea tratamentului și reevaluare”.

Cu ocazia derulării procedurii de soluționare a propunerii de arestare preventivă a inculpatei, aceasta nu a dat declarație și, la foarte scurt timp, la solicitarea sa, Judecătorul de drepturi și libertăți a încuviințat întoarcerea acesteia la unitatea spitalicească.

Având în vedere aspectele menționate, coroborând conținutul înscrisurilor medicale cu cel al proceselor verbale emise de Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Corupției, Judecătorul de drepturi și libertăți reține că, în contextul stării de fapt relevate în precedent, atitudinea inculpatei nu poate fi apreciată ca fiind una care să denote disponibilitatea acesteia de a coopera cu organele judiciare, chiar dacă este neîndoios faptul că în circumstanțele arătate starea emoțională este de natură a afecta orice persoană față de care se derulează proceduri judiciare.

Faptul că, deși apelată în intervalul orar 07:33-07:39 la cinci numere de telefon cunoscute ca aparținând inculpatei, aceasta nu a răspuns coroborat cu aspectul că în aceeași zi, după efectuarea apelurilor telefonice s-a deplasat la cabinetul medical privat, reflectă comportamentul, atitudinea inculpatei în sensul că aceasta a bănuț că apelurile primite în dimineața aceleiași zile era posibil să o vizeze în ancheta judiciară derulată și împotriva inculpatului Olteanu Ioan, anchetă devenită de notorietate în zilele anterioare prin mijloacele media.

Legat de acest aspect este de observat și faptul că la dosarul cauzei, primul act medical depus și invocat în susținerea stării de sănătate a inculpatei, este cel datat 20.11.2015 moment care coincide cu împrejurarea în care devenise deja de notorietate derularea anchetei penale împotriva inculpatului Oltean Ioan.

În condițiile arătate, Judecătorul de drepturi și libertăți apreciază că tocmai această situație ar fi putut fi de natură a induce inculpatei temeri în ceea ce privește eventualitatea declanșării anchetei penale și împotriva sa, cu atât mai mult cu cât, din probele dosarului -planșele foto care relevă întâlnirea dintre cei doi în biroul inculpatei și ipostaza care nu obiectivează o întâlnire de lucru-filele 320 – 336 vol.2 u. p.) rezultă indubitabil relația apropiată dintre aceasta și inculpatul Oltean Ioan.

În contextul menționat, este de reținut și faptul că medicul /medicii de specialitate care s-au îngrijit de starea de sănătate a inculpatei nu au considerat că deplasarea și prezența acesteia în fața organelor judiciare i-ar putea pune în pericol starea invocată.

Astfel, medicul sub observația căruia se afla inculpata, a permis prezența acesteia la instanță la data de 27.11.2015 orele 18:00 cu autospeciala MAI, fără a aprecia necesar transportul acesteia cu o ambulanță echipată / dotată cu aparatură specială asistată de personal medical de specialitate.

În aprecierea Judecătorului de drepturi și libertăți, demersurile inculpatei au vizat un unic scop și anume acela de a justifica, documentat, pretinsa imposibilitate, în fapt refuzul, de a da declarații în fața organelor judiciare.

Starea de graviditate a inculpatei nu este incompatibilă cu măsura arestului preventiv astfel că, în raport de dispozițiile art. 240 Cod procedură penală care permit inculpatului arestat preventiv să beneficieze de tratament medical nu numai în rețeaua medicală a ANP dar și în rețeaua Ministerului Sănătății, aceasta poate invoca beneficiul legii.

A stabili un alt regim preventiv inculpatei Dumitrean Crinuța Nicoleta numai pentru considerentul că aceasta se află în stare de graviditate ar fi de natură discriminatorie în condițiile în care s-a arătat argumentat și fundamentat că măsura arestului preventiv se justifică pentru toți inculpații din cauza de față.

Doar, starea de graviditate a inculpatei nu poate constitui un temei real, suficient și pertinent pentru a aprecia oportunitatea luării unei alte măsuri preventive dintre cele prevăzute de art. 202 alin.4 lit. b), c),d) Cod procedură penală.

De altfel, în mod normal, orice situație de această natură poate avea un impact emoțional asupra unei persoane față de care se desfășoară proceduri judiciare.

Apreciind, în considerarea celor expuse, că măsura privării de libertate a inculpaților este proporțională cu gravitatea acuzațiilor aduse, prin raportare și la natura interesului public ocrotit, Judecătorul de drepturi și libertăți va admite propunerea formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Corupției și în

temeiul dispozițiilor art.226 alin.1 și 2 C. pr. pen. raportat la art.202 alin.1, 3 și 4 lit.e C. pr. pen. și art.223 alin.2 C. pr. pen., va dispune arestarea preventivă a inculpaților Alexandru Lăcrămioara, Constantinovici Rodica, Diacomatu Sergiu Ionuț, Negurici Sergiu, Rotaru Mihai, Dumitrean Crinuța Nicoleta și Marko Attila Gabor (în lipsă), pe o durată de 30 de zile, începând cu data încarcerării efective a acestora.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În baza art. 226 alin.1 și 2 Cod procedură penală admite propunerea de arestare preventivă formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combateră a Corupției privind pe **inculpații: DUMITREAN CRINUȚA NICOLETA, ROTARU MIHAI, DIACOMATU SERGIU IONUȚ, CONSTANTINOVICI RODICA, ALEXANDRU LĂCRĂMIOARA, NEGURICI SERGIU** și pe inculpatul **MARKO ATILA GABOR, în lipsă.**

În baza art. 223 alin. 2 Cod procedură penală rap. la art. 202 alin. 1, 3, 4 lit. e Cod procedură penală, dispune arestarea preventivă a inculpatei **DUMITREAN CRINUȚA NICOLETA** - fiica lui [redacted] și [redacted], născută la data de [redacted], în municipiul Bistrița, jud. Bistrița Năsăud, domiciliată în București, str. [redacted], sector 2, posesoare a CI seria [redacted], pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data punerii efective în executare a mandatului de arestare preventivă.

În baza art. 223 alin. 2 Cod procedură penală rap. la art. 202 alin. 1, 3, 4 lit. e Cod procedură penală, dispune arestarea preventivă a inculpatului **ROTARU MIHAI** - fiul lui [redacted], născut la data de [redacted], în București, sector 6, domiciliat în București, str. [redacted].

[redacted] CNP: [redacted] pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data punerii efective în executare a mandatului de arestare preventivă.

În baza art. 223 alin. 2 Cod procedură penală rap la art. 202 alin. 1, 3, 4 lit. e Cod procedură penală, dispune arestarea preventivă a inculpatului **DIACOMATU SERGIU IONUȚ** - fiul lui [redacted], născut la data de [redacted], în municipiul [redacted],

[redacted], cu reședința în str. [redacted], posesor al CI seria [redacted], CNP: [redacted] pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data punerii efective în executare a mandatului de arestare preventivă.

În baza art. 223 alin. 2 Cod procedură penală rap la art. 202 alin. 1, 3, 4 lit. e Cod procedură penală, dispune arestarea preventivă a inculpatei **CONSTANTINOVICI RODICA** - fiica lui _____, născută la data de _____, str. _____, CNP: _____, pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data punerii efective în executare a mandatului de arestare preventivă.

În baza art. 223 alin. 2 Cod procedură penală rap. la art. 202 alin. 1, 3, 4 lit. e Cod procedură penală, dispune arestarea preventivă a inculpatei **ALEXANDRU LĂCRĂMIOARA** - fiica lui _____, născută la data de _____, domiciliată în _____, str. _____, posesoare a CI seria DP, nr. _____, CNP: _____ pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data punerii efective în executare a mandatului de arestare preventivă.

În baza art. 223 alin. 2 Cod procedură penală rap. la art. 202 alin. 1, 3, 4 lit. e Cod procedură penală, dispune arestarea preventivă a inculpatului **NEGURICI SERGIU** - fiul lui _____, născut la data de _____, în municipiul _____, domiciliat în _____, jud. _____, posesor al CI seria _____ pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data punerii efective în executare a mandatului de arestare preventivă.

În baza art. 223 alin. 2 Cod procedură penală rap la art. 202 alin. 1, 3, 4 lit. e Cod procedură penală, dispune arestarea preventivă în lipsă a inculpatului **MARKO ATILA GABOR** - fiul lui _____, născut la _____, în municipiul _____, str. _____, CNP: _____, pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data punerii efective în executare a mandatului de arestare preventivă.

În baza art. 230 Cod procedură penală, dispune emiterea de îndată a mandatelor de arestare preventivă pentru inculpații **ALEXANDRU LĂCRĂMIOARA, CONSTANTINOVICI RODICA, DIACOMATU SERGIU IONUȚ, NEGURICI SERGIU, RÔTARU MIHAI DUMITREAN CRINUȚA NICOLETA și MARKO ATILA GABOR.**

În baza art. 275 alin. (3) Cod procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

Onorariul parțial cuvenit apărătorilor desemnați din oficiu pentru inculpații **ALEXANDRU LĂCRĂMIOARA, CONSTANTINOVICI RODICA, DIACOMATU SERGIU IONUȚ, NEGURICI SERGIU, RÔTARU MIHAI, DUMITREAN CRINUȚA NICOLETA**, până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de câte 65 lei, se plătește din fondul Ministerului Justiției.

Onorariul parțial cuvenit apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpatul **MARKO ATTILA GABOR** în sumă de 260 lei, se plătește din fondul Ministerului Justiției.

Cu drept de contestație în termen de 48 ore de la comunicare.

Pronunțată în ședința din camera de consiliu, azi 28 noiembrie 2015, ora 15:00.

Judecător de drepturi și libertăți
Mariana Ghena

Magistrat asistent
C. Vilcea

Redactor jud.dr.lib.M.G
Tehnoredactor mg.asist CV
3ex/01.12.2015